

SOLIDARIDAD OBRERA

Òrgan de la Confederació Regional del Treball de Catalunya i Balears. III Època **PERIÒDIC GRATUÏT**

FUNDADA AL 1907

Portaveu de la Confederació Nacional del Treball - Adherida a la AIT
Acabat de maquetar al Setembre del 2012 - Núm.357

**Davant de les agressions
socials i laborals
res a consultar...**

**solidaritat i
lluita cap a la**

Vaga General

**Campanya cap a la
Vaga General
Pàg 3**

**ISS i Melon District
Pàg 4**

**Del "Que se vayan todos"
al "Ningú ens representa"
Pàg 10-11**

**De Eurovegas a Barcelona
World, no uno sino dos
Pàg 9**

Editorial

SUMARI Sindical

-CNT es concentra per la readmissió de les companyes de Melondistrict

-En Adirondack Mare Nostrum siguen sin cobrar sus nóminas

-Multados dos companys por concentrarse contra el cierre de Spanair

-Concentració davant del Mercadona a Calella

Anàlisi

-Ellos sólo no pueden

-Del "que se vayan todos" al "ningú ens representa"

Opinió

-Els boscos, un entorn natural protegit?

-De Eurovegas a Barcelona World, no uno sino dos.

Comunicació

-La Gran Alianza

-25 anys de Ràdio Bronka a les ones

-Contrabanda FM, 22 anys lluitant per un dial lliure

Feminisme

-La violència estructural contra la mujer y lo femenino

Entrevista

-Arte contra la tortura

Cultura

-Retalls de la nostra història, recuperant la memòria col·lectiva

Com col·laborar amb el diari solidaridad obrera:

Es poden fer aportacions per fer possible l'edició i distribució del diari a:
La Caixa 2100-3401-09-2100319266

Titular: Sov viladecans

Qui ens roba no es Madrid sino Sarrià

Secretariat Permanent del Comitè Regional de Catalunya i Balears.

Quan se està escrivint este editorial aún no se ha realizado la que posiblemente será una de las mayores manifestaciones que el independentismo catalán realizará en la Rosa de Foc de cara a la diada del 11 de Septiembre.

En ella, el "govern dels mil·lors" insta a los catalanes a participar masivamente, cerrando filas con el President Mas alrededor de lo que ellos llaman el pacto fiscal. Al fin y al cabo, se trata de tener el poder sobre la caixa de los impuestos. Hay que decir que como estrategia les ha salido hasta el momento bastante bien. El motivo no es otro que articular un discurso y un enemigo externo ("Madrid") que parece que sea el responsable de todas nuestras desgracias, creando una especie de mito que permite a unos y otros desviar la atención sobre el desmembramiento social y el incremento del conflicto de clases. En Catalunya, igual que en muchos otros territorios, los ataques constantes a la clase trabajadora se están generalizando y esto, aunque lo digan con la boca pequeña, las élites catalanas (esas 200 familias a las que se refería Millet) son plenamente conscientes de las consecuencias que tarde o temprano les puede acarrear.

No es de extrañar por tanto, que desde la Conselleria d'Interior, así como ciertos

centros de poder tanto institucional y del mundo del control informativo, se hayan centrado en analizar y atacar a organizaciones populares que están plantando cara a las ofensivas planeadas desde instituciones y empresas.

El chiringuito catalán, ese cortijo de tierra, llamado oasis que quieren para su único disfrute esas élites que padecemos, sin que otras de fuera, como las que controlan el funcionamiento del Estado Central o los lobbys de Bruselas les digan que es lo que tienen que hacer y aún peor, que no les tengan en cuenta tan siquiera, es lo que en el 11 de Septiembre se pretende defender con una demostración de fuerza que se prevé masiva.

Llegados a este punto, no es difícil intuir que la batalla a la que nos quieren llevar los de la Casa Gran del Catalanisme y otros -situados tanto a la izquierda o la derecha- es a la de cerrar filas con "nuestra élite" para así tener fuerza de cara a controlar por parte de nuestra querida Generalitat, los impuestos generados en Catalunya. Se nos dice con ello, que si se eliminase el déficit fiscal desaparecerían los recortes en la sanidad, enseñanza, que todo iría mucho mejor, etc.

La historia (y las hemerotecas) son tozudas y nos demuestran que mucho de lo que nuestros queridos gobernantes catalanes han tocado lo han corrompido (igual que en otros sitios, dicho sea de paso). Garantías no hay ninguna, cuando vemos como para el supuesta-

mente esquelético Presupuesto de la Generalitat sí que existe dinero para ampliar cargos de confianza (con sueldos de 100.000 al año o más), para dar cuantiosas subvenciones a empresas, organizaciones e instituciones afines, para ampliar la plantilla y los materiales de un cuerpo que causa tanto terror entre el pueblo como la Brigada Móvil de los Mossos, para ayudar a empresas como Spanair o Ryanair, para bajarse los pantalones con un empresario que quiere destrozar el Delta del Llobregat o para pagar unos intereses desorbitados por una deuda que han generado principalmente esas élites.

El Noi del Sucre, Salvador Seguí miraba a los ojos a nuestros enemigos de clase (la Lliga Regionalista) y les decía que en nada luchaban por la libertad de Catalunya, ya que solo miraban por sus intereses de clase e incluso únicamente familiares. Años después, la situación no ha cambiado mucho, cuando vemos a uno de los herederos del clan Pujol-Ferrusola (enchufado como líder natural en CiU), Oriol Pujol, afirmando que para él lo más importante es la familia.

Diadas a parte, se prepara un otoño caliente, donde la convocatoria de huelgas generales en Euskadi y Galicia, junto con numerosas manifestaciones y contraataques obreros ante una situación cada vez más desesperada formarán parte de nuestro día a día. La posición de ambos gobiernos, catalán y español no parece muy fuerte ante sus superiores, motivado

en gran parte por la necesidad de petición de rescate. No olvidemos tampoco, las muy pomposas declaraciones de la vicepresidenta (y supuesta licenciada) Joana Ortega de que el mismo no acarreará consecuencias políticas para la Generalitat. El proceso de recentralización de las Comunidades Autónomas hacia el Gobierno Central será un proceso que probablemente veremos agudizado en este otoño con la excusa de la crisis.

Es el reparto de las competencias, léase del poder, por lo que tan preocupados se muestran nuestros dirigentes. Al fin y al cabo, rojigualda o senyera, el Estado es el Estado y de ello son conscientes aquellos independentistas como Sallarés, Tremosa o Cardús que más allá de manifestaciones y brindis al sol, hablan claro y conciso sobre temas que históricamente el independentismo no se atrevía a hablar, como la seguridad y el orden público, el modelo económico (liberal evidentemente), el poder de la Generalitat, etc. en una Catalunya independiente.

Independencia o no, este es un debate que afortunadamente está fuera de la organización, ya que nuestra lucha coge como referencia la clase, y si la CNT es de ámbito español no es por simpatía hacia lo hispano, sino por una cuestión jurídica y socioeconómica. El día que el Estado Catalán se independice (si es que lo hace) del Estado Español, la CNT de Catalunya hará un nuevo andar separada de nuestros hermanos iberos. Al fin y al cabo nuestra lucha es contra todas las instituciones y contra el capital, tengan el color que tengan.

Salut y anarcosindicalismo.

Solidaridad Obrera es el periódico cuatrimestral de la Confederación Nacional del Trabajo Catalano-Balear

Editor: Comitè Regional de CNT-AIT Catalunya i Balears

Seu de Gestió: C/Florida, 40 Cornellà de Llobregat

Contacte: Telf/fax: 933755853

Email: soliobrera@cnt.es

Web: <http://soliobrera.cnt.es/>

Distribució: Depòsit Legal B.406-1978

ISSN: 1887-8660

Direcció i Administració: C.R. Catalunya Balears

Subdirecció: Rubén C.

Col·laboren en aquesta ocasió: Pablo M, Aina Asín i Mijail Vlássóf, Edurne B, Aurembiaix, Sergi O, Oudi, Radio Bronka, Ernest Majaras, Grupo Arte contra la tortura, Lourdes A, Dani R, Ricardo Cuenca i tots els secretaris de premsa dels sindicats de Catalunya i Balears.

El periòdic només es fa responsable dels articles que vagin expresament signats per la redacció o el subdirector. La resta dels articles són responsabilitat de que els signa.

Comitè Regional de Catalunya i Balears

Pl. Duc de Medinaceli 6, Ent. 1º 08002 Barcelona. Telf: 93 317 05 47 / email: crcat@cnt.es / web: www.cnt.cat

Davant de les agressions socials i laborals res a consultar... solidaritat i lluita cap a la Vaga General

Companyes durant l'acció contra la Banca. CNT Barcelona

Redacció S.O.

Amb aquest lema es va iniciar a l'estiu la campanya contra la reforma laboral, les retallades i l'atur. Davant d'una situació crítica com la que estem patint com a treballadors/es i aturats/des, la central anarcosindicalista vol portar a terme una denúncia pública per, en primer lloc, assenyalar als culpables d'aquesta situació i, en segon lloc, tensar la corda per convocar una nova vaga general.

Concentracions a les OTG

Per aquest motiu, tant a finals d'agost com a mitjans de setembre, es van convocar varies accions a nivell estatal en seus del INEM (OTG) i en diferents entitats bancàries. Les primeres ocupacions i concentracions davant de les oficines del treball, tenien intenció d'informar als aturats/

des de les noves reformes aplicades pel govern de Rajoy i del perquè de la necessitat d'organitzar-se. Pels anarcosindicalistes, tal i com s'afirma des de la secretaria confederal, "el sistema ja ha descomptat als aturats com a problema que cal resoldre; ja que les mesures aprovades no faran altra cosa que agreujar aquesta situació, pel que s'assumeix que l'atur existent serà de llarga durada i que per aquells treballadors/es acomiadats/des o aquells/lles joves que mai han treballat no hi haurà un treball en la pròxima dècada. I això és quelcom que no podem acceptar, perquè és una condemna per a les famílies obreres que ja ha sigut dictada pel poder".

Aquestes afirmacions queden ben reflectides si tenim en compte per exemple, l'última modificació que va fer el Consell de Ministres pel que fa a l'atur i al Pla Prepara. En efecte, noves limitacions,

noves retallades i noves traves per aquelles que han de cobrar la prestació de desocupació o l'ajut dels 400 euros (ajut que es pot cobrar un cop acabada la prestació per desocupació). Accions de govern que mostren que la situació socioeconòmica de les persones i de les famílies no són un problema per a l'executiu. En paraules de la secretaria confederal "la reforma del Pla Prepara, unida a la retallada en la prestació per desocupació, les noves dificultats per l'accés a la renda d'inserció, i les recents reformes per afavorir els acomiadaments a l'empresa privada i en l'administració pública, acordades pel govern del PP, el que fan és posar de manifest que els/les treballadors/es a l'atur són l'última prioritat dels governs, que mentre dediquen milions d'euros al rescat de la banca i al pagament d'un deute il·legítim, no fan més que retallar la protecció social

contra els efectes que les seves pròpies polítiques generen". A més de les limitacions a les que han sotmès a totes aquelles persones que passen a ser aturades o beneficiàries de l'ajut de 400 euros, s'esta elaborant una campanya de criminalització de l'aturat/da. Com veurem en següents articles d'aquest diari, l'aturat/da a d'estar disposat a treballar sense cap tipus de drets sota l'amenaça de perdre la prestació. Res més paradoxal, sembla que estar a l'atur és un luxe, tot hi haver una taxa de desocupació d'un 25% i sense perspectives de que la situació millori.

Durant el 30-31 d'agost, a localitats com Olot, Pineda de Mar, Girona, Barcelona, es van estar repartint octavetes per tal d'informar als aturats/des de les noves mesures que està duent a terme el Govern de Mariano de Rajoy i de com aquestes ens perjudiquen com a aturats/des i treballadors/es. Alhora que es convidava als aturats/des d'aquestes localitats a organitzar-se, a conèixer el funcionament de la CNT i les propostes que aquesta central fa per dur a terme de manera urgent, amb la intenció d'aconseguir un repartiment equitatiu del treball i la riquesa.

Accions contra la banca

A mitjans de setembre un altre dels objectius assenyalats per la central anarcosindicalista va ser el de la banca, per denunciar tant el paper que han tingut les entitats com a responsables de la situació actual com del rescat financer.

Tant les reformes del PSOE com del PP, més els diferents rescats bancaris que s'han dut a terme, i ara la creació del "banc dolent" es tradueix en una socialització de les pèrdues i una privatització dels beneficis. Part dels diners del pressu-

post general que es destinava a sanitat, educació i més serveis públics passen a regalar-se -literalment- a la banca privada. A més, aquests diners regalats no fan més que incrementar el deute de l'estat espanyol, ja que passa de ser un deute privat (el que té l'entitat) a deute públic, de tots els ciutadans. Per això des del sindicat de la CNT s'ha denunciat constantment aquest fet, i s'ha proposat el no pagament del deute, ja que aquest serà molt negatiu tant pel present com pel futur de la classe treballadora.

Organització per fer front a la barbàrie

Davant d'aquest escenari desolador, el sindicat fa una crida a sortir al carrer i a la organització, tant de treballadors/es com d'aturats/des, per tal de fer visible el conflicte social i polític. Des de la secretaria confederal s'afirma que "ningú ens regalarà res, no aconseguirem un treball o una prestació digna si no ens convertim en un problema social: mentre estem tancats a les nostres cases, ens aniran colpejant més i més dur; si volem que ens considerin persones i que s'atenguin els nostres drets, haurem de colpejar nosaltres, per a que se'ns vegi, se'ns escolti i per demostrar que tenim dignitat."

Entorn d'aquesta idea, a mitjans de setembre es van realitzar diverses concentracions a diferents entitats bancàries arreu de Catalunya. Accions que veuran el punt d'inflexió amb la jornada convocada pel sindicalisme combatiu el dia 26 de setembre, amb un objectiu clar, fer visible el conflicte i fer una crida a la vaga general per tal d'aturar les reformes que estan imposant des de la Generalitat, de Madrid i Berlin.

Demandes urgents de la CNT :

- Reducció de la jornada setmanal a 30 hores, sense reducció salarial.
- Prohibició del solapament de feines (pluriempleo) per necessitat i de les hores extraordinàries.
- La fi de pràctiques gratuïtes i similars a les empreses: tot treball ha de ser remunerat dignament.
- Jubilació als 55 anys i la prohibició de la permanència en el lloc de treball un cop superada aquesta edat.
- Augment del període de vacances a 21 dies laborables anuals i del permís de maternitat-paternitat els primers 3 anys.
- Augment de la cobertura de la prestació per desocupació. Tant en el període de cobertura com en la quantitat de la prestació.
- Cobertura universal dels treballadors/es a l'atur, que esgotin la seva prestació i que no tinguin dret a ella, mitjançant un ingrés que permeti satisfer les necessitats bàsiques.
- Eliminació del negoci de la "formació per al treball" del que es beneficien tant sindicats com empresaris, destinant els recursos al sistema públic de formació professional.

Sindical

CNT es concentra per la readmissió de les nostres companyes injustament comiadades de ISS i Melon District

Militants de CNT Barcelona es van concentrar durant quatre hores a les portes del centre de Melon District a Poble Nou, després que dues companyes fossin acomiadades en un altre exemple de descarada repressió sindical.

CNT Barcelona

El passat dimarts 31 de juliol dues companyes van ser acomiadades dels seus centres de treball en la cadena d'hostalatge Melon District, al barri del Poble Nou de Barcelona. Les empreses (ISS en el cas de la cafeteria annexa a l'hotel i Melon District pel que fa als serveis propis del allotjament), basen els acomiadaments en raons insostenibles com poca implicació amb la plantilla i amb l'empresa. La veritat és que, en un dels casos, l'activitat sindical és indubtable i en l'altre, la companya acabava de comunicar a l'empresa la seva afiliació a CNT.

El dijous 2 d'agost al migdia, més d'una dotzena de militants de CNT Barcelona, es concentraven a les portes d'aquest centre de treball per la readmissió de les companyes injustament comiats. Aprofitant les car-

acterístiques de l'activitat de l'empresa i el període de vacances més que favorable, es van repartir octavetes explicant la situació de les companyes. D'aquesta manera, els clients que entraven o sortien de l'establiment, majoritàriament estrangers, també podien conèixer en quina classe d'empresa dipositen la seva confiança.

Durant quatre hores, es va informar del conflicte per megafonia i es va posar al corrent a l'empresa de quins eren els mètodes d'aquest sindicat quan s'actua d'aquesta manera amb els treballadors. La seva resposta va ser sortir de darrera el taulell i gravar a la militància utilitzant un mòbil. Aquesta és la manera com alguns dels treballadors de tots dos centres van demostrar la seva implicació amb l'acomiadament de les companyes.

Quant a la clientela de l'establiment, majoritàriament acceptaven les oc-

tavetes, fins i tot preguntaven més sobre el conflicte. Es va donar el cas fins i tot que voluntàriament volguessin formar part del piquet. No obstant això, també es va donar la situació contrària: la de no voler que res pertorbi la seva pau vacances. Situació que es pot portar de moltes maneres, que també van quedar reflectides durant les hores del piquet: des negar-se a agafar la octaveta de millor o pitjor manera, a agafar per llençar-la a la cara d'algun militant.

El que està clar és que la CNT no va passar desapercibuda, a jutjar per les reaccions que va provocar. Des de CNT creiem que tant Melon District com ISS tenen ara una idea més o menys clara de a què sindicat s'enfronten. Si no és així, no dubtarem a continuar demostrant-lo fins a aconseguir la readmissió de les nostres companyes acomiadades.

Concentració: En adirondack Mare Nostrum siguen sin cobrar sus nóminas

Sección sindical de CNT-AIT en Adirondack Mare Nostrum

El passat 24 de juliol els treballadors de Adirondack Mare Nostrum, laboratori situat a la ciutat de Sabadell, van realitzar una concentració a la porta de la empresa.

La demanda principal de les treballadores és el cobrament dels salaris adeudats per part de la Direcció, portant més de 4 mesos sense rebre ni un sol céntim. Aquesta situació obliga a que aquestes treballadores tinguin que seguir treballant sense cobrar fins que hagi una resolució judicial, i que en alguns casos aquest procés pugui allargar-se més d'un any. Les treballadores pensen que "es una ganga mantindre una empresa que té treballadores que no cobren" i "seguim realitzant les nostres feines, la càrrega de feina no ha caigut tant per a que no hi hagin diners".

Mentres tant, les treballadores han hagut de demanar ajuda als familiars per poder pagar les factures de lloguers i hipoteques i subministraments bàsics, amb el risc que això comporta en cas de que no puguin pagar en algun moment els rebuts. En paraules

de les treballadores "creiem que el jefe no té aquests tipus de problemes". Altres treballadors han optat per marxar de l'empresa sense rebre cap tipus d'indemnització. En aquest moment la plantilla la formen 20 assalariades.

Com a mesura de pressió, ja que l'empresa es nega a respondre a les preguntes de les treballadores, donant evasives sense demostrar els comptes reals de la empresa, es va realitzar una concentració a la que van assistir més de 20 persones entre treballadores, familiars i gent solidària. A l'acte, es va desplegar una pancarta on es va poder llegir "Adirondack no paga a les seves treballadores". La concentració va transcorre sense incidents i va ser secundada pels claxons dels automovilistes que pasaven pel carrer Rocafort de Sabadell.

Després d'aquesta concentració les treballadores es plantejen realitzar actes front a les seves de les empreses que solliciten serveis a Adirondack Mare Nostrum, davant de l'ajuntament de Sabadell e inclús "anirem a protestar a les dependències de l'empresa matriz Adirondack, que està en Derio (Viscaia). Tenim pots solidaris en les seves d'algunes associacions per recaudar fons per el viatge"

La solidaritat amb les treballadores de la filial de Adirondack a Sabadell s'extén a altres zones de l'estat

El Sindicat de la CNT es va concentrar el 26 de juliol davant de la seu de la empresa Adirondack en el Parc científic i tecnològic de Viscaia per denunciar que la filial d'aquesta companyia a Sabadell "porta sense pagar les nómines des de fa uns mesos", fet pel qual les treballadores "s'han organitzat en defensa del que els hi correspon".

L'actitud de l'empresa ha anat en contra de l'acció sindical, vulnerant els drets

sindicals de les treballadores, ara bé, els responsables de l'empresa s'han trobat amb una plantilla organitzada que ha augmentat la seva activitat sindical i així continuara fins aconseguir el pagament del que se'ls hi deu.

Per aquest motiu, militants de la CNT, es van concentrar per mostrar la solidaritat amb el personal en lluita de la filial de Sabadell i denunciar públicament aquesta situació davant dels seus responsables.

Multados dos compañeros del sindicato por concentrarse contra el cierre de Spanair

CNT Hospitalet

Los compañeros de la Sección Sindical de la CNT en Spanair y otros miembros del Sindicato acudieron a la concentración que se realizó el pasado 9 de febrero ante la Generalitat como protesta frente a los despidos por el cierre de Spanair. Tras una breve entrevista con un representante de la Generalitat, que dio a los trabajadores sensación de desamparo, farsa y negocio a costa de sus puestos de trabajo, se produjo una

manifestación espontánea que cortó varias vías del centro de Barcelona. El Secretario de Prensa y Propaganda de nuestro Sindicato y el delegado sindical en Spanair fueron elegidos por los mossos d'esquadra como cabezas de turco, acusados de promover e incitar a la realización de dicha marcha de protesta, por lo que recibieron una denuncia. Tras varias alegaciones sin éxito por la afirmación por parte de la Administración de que el informe policial (que nosotros consideramos falso e intencionado)

era prueba contundente de nuestro papel de líderes de la manifestación, se ha recibido resolución en firme, condenando al pago de 3000 € de forma solidaria, es decir, a cualquiera de los dos denunciados se le puede cobrar ese importe.

Por ello, y ante las dificultades económicas por las que pasan los dos compañeros, se ha creado una cuenta en la **Caixa d'Enginyers nº 3025 0011 72 1400050316**, a nombre de Hector Miguel García Álvarez, para que todo el que quiera ayudar en el pago pueda hacerlo.

Concentració davant del mercadona a Calella

El passat 17 d'agost companys i companyes de la CNT de la comarca del Maresme-La Selva, es van concentrar davant del Mercadona a la localitat de Calella (provincia de Barcelona) per denunciar la política vexatòria i d'assetjament que aquesta empresa pràctica als seus treballadors/es.

A l'acte van participar una quinçena de companys/es, amb l'objectiu d'informar tant als clients com als ciutadans d'aquestes pràctiques anteriorment esmentades. Durant el transcurs de la concentració, es va poder mantenir una reunió amb el responsable del centre, al qual es va poder explicar quina és la problemàtica labo-

ral que s'esta donant des de fa temps amb l'empresa Mercadona. Alhora, també se'l va suggerir que no llicencessin a la borra els productes alimentaris dos dies abans de la seva caducitat, ja que es prodien enviar a algun banc d'aliments per a la seva distribució.

Cal resaltar que durant la concentració, va acudir una parella de policia secreta dels mossos d'esquadra i un cotxe de policia uniformada, per una trucada on es denunciava el bloqueig de les portes al centre. No van poder tramitar cap denúncia ni sanció vers als companys, ja que van poder comprovar que no s'estava coaccionant, ni prohibint, l'entrada a ningú, simplement es repartien unes fulles informatives i s'informava als clients i veïns/es de Calella l'assetjament continuu que pateixen els i les treballadores de Mercadona.

Direccions de sindicats de la CNT
de la Regional Catalano-Balear:

BADALONA Ptge Riu Congost, 5-11 baixos 08917 Badalona. Ap.Co: nº 302, 08910 Badalona. Telf/Fax: 93 398 84 63 e-mail: badalona@cnt.es

BARCELONA Plç Duc de Medinacelli, nº 6 Entlo 1ª, 08002 BCN. Telf/Fax: 93 317 05 47 e-mail: sov@barcelona.cnt.es

CORNELLÀ DEL LLOBREGAT C/ Florida, 40 08940 Cornellà del Llobregat. Ap.Co: nº 287, 08940 Cornellà Telf/Fax: 93 375 58 53 e-mail: cntcornella@cnt.es

ESPARREGUERA Telf: 661 170 643 Fax: 93 733 97 08. e-mail: esparreguera@cnt.es

FIGUERES C/ Poeta Marquina, s/n 17600 Figueres. Ap.CO: nº 103, 17600 Figueres. Telf/Fax: 97 267 32 88 e-mail: figueres@cnt.es

GRANOLLERS Carrer Emili Botey, 14 CP 08402, Telèfon 931818313 email: granollers@cnt.es web: http://granollers.cnt.es

HOSPITALET DEL LLOBREGAT C/ Mare de Déu de Montserrat nº 20 baixos, 08901 L'Hospitalet de Llobregat. Telf: 93 448 28 55 e-mail: hospitalet@cnt.es

IGUALADA Pg. Verdager nº 122, 2º 08700 Igualada. Ap.Co: nº 486, 08700 Igualada. e-mail: foigualada@ya.com Telf/Fax: 93 805 41 91.

LA BISBAL D'EMPORDÀ C/ Marimon Asper 16, 2º, 17100 La Bisbal. Ap.Co: nº 29, 17100 La Bisbal. E-mail: cntlabisbal@actiu.net Telf/Fax: 97 264 53 98

MANRESA Plaça Catalunya Nº9 entresòl, 1ª i 4ª Manresa 08242 Telf: 615.402.071 / 93.178.83.68 sov@manresa.cnt-ait.es / manresa.cnt.es

MATARÓ Ap.Co: nº 277, 08301 Mataró. e-mail: flmataro@cnt-ait.es Telf/Fax: 93 536 14 20

MENORCA-CIUTADELLA Sor Àgueda 5, 1er, Ap. Co: nº288, 07760 Ciutadella de Menorca. e-mail: cnt.menorca@gmail.com

MONTCADA-LA LLAGOSTA Rbla Paisos Catalans nº 57, 2ª Ap.Co: nº 87, 08120 La Llagosta. Telf: 610 83 26 92 e-mail: cnt.montcada@gmail.com

OLOT Plç.Cinema Colon 4, 17800 Olot. Ap.Co: nº 85, 17800 Olot. Telf/Fax: 97 227 16 82 e-mail: olot@cnt.es

PALMA DE MALLORCA C/Palau Reial nº9,2º 07001 Palma. Ap.Co: nº 1566, 07080 Palma. e-mail: cnt-palma@cnt.es Telf/Fax: 971 726 461

LLEIDA-PONENT Rambla Ferran 30, 4º 1ª C.P.: 25007 Lleida. Ap.Co: nº 847, 25080 Lleida.e-mail: flponent@cnt.es Telf: 627 13 36 96

PINEDA DE MAR e-mail: pinedademar@cnt-ait.es

PREMIÀ DE MAR C/ del Nord 65, local. 08330 Premià de Mar. Ap.Co: nº 187. e-mail: cnt_premia@hotmail.com

SABADELL Ptge. Edgardo Ricetti nº 16. Ap.Co: nº 2172, 08200 Sabadell. Telf: 93 717 53 01 e-mail: cnt-sabadell@cnt.es

TARRAGONA C/ Cardenal Cervantes 18, 1-2ª. Ap.Co: nº 973, 43080 Tarragona. Telf: 676 43 73 01 e-mail: tarragona@cnt-tgna.org

TERRASSA Ctra. Montcada nº 79, 08221 Terrassa. e-mail: terrassa@cnt.es Telf: 93 733 97 08.

Anàlisi

FOTO: GROUNDPRESS <http://groundpress.org/mineros/>

Ellos sólo no pueden

Ricardo Cuenca

“Esto no acaba aquí”, con estas palabras el minero Pablo Lillo recibía a sus compañeros y familiares a la salida de su encierro de más de dos semanas en el pozo Nicolasa el 3 de agosto, en Mieres, Asturias. Era uno de los mineros que formaba parte del grupo que había relevado a otros mineros que habían permanecido 50 jornadas bajo tierra junto a otros compañeros suyos encerrados en el Pozo Candín (Langreo). Al hablar de “esto” este trabajador de la mina se refería a la lucha de más de dos meses y medio que ha implicado a 5.000 mineros. Una lucha que ha contabilizado hasta 300 de cortes de carretera y de vía férrea en las jornadas de mayor seguimiento de la lucha, encierros a más de 800 metros

de profundidad y en edificios públicos en Asturias y León, un movimiento de solidaridad que se ha iniciado en las mismas cuencas y que ha llegado hasta lugares tan lejanos como Israel y Bangladesh, sin olvidar la solidaridad de la clase trabajadora del resto del estado español, del National Union of Mineworkers británico y de sindicatos mineros alemanes y una marcha a pie a Madrid que fue recibida por miles de personas en la calle, entre una larga serie de protestas que ha llevado la voz de la clase obrera minera, representada por sus mujeres, hasta el Congreso de los Diputados. El balance represivo del Gobierno ha dejado más de cien detenidos, enfrentamientos con los GRS (antidisturbios de la Guardia Civil) y de la Policía Nacional casi a diario, la toma de poblaciones enteras, con especial saña en Ciñera de Gordón

(León) por parte de las fuerzas de seguridad, agresiones y detenciones policiales indiscriminadas, registros en domicilios privados, bloqueos informativos que han ido desde la expulsión de periodistas hasta la inhibición de frecuencias de telefonía y, a modo de guinda, una campaña mediática de desprestigio que ha combinado el silencio con la mentira, la falsificación y la no asunción de responsabilidades por parte del gobierno y patronal del carbón, con la ayuda de los principales medios de comunicación.

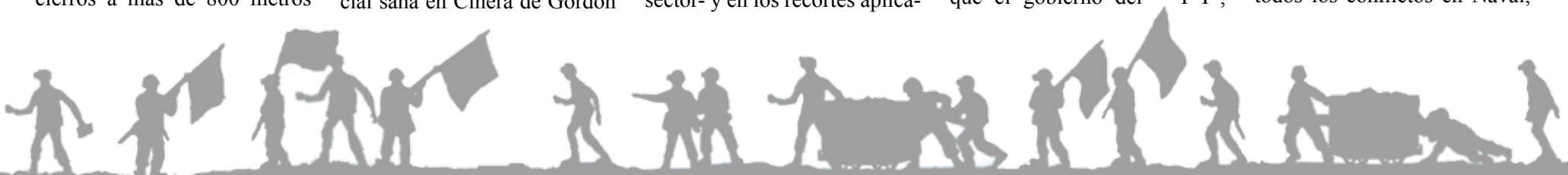
El origen más inmediato de esta lucha lo debemos buscar en el último Plan del Carbón, el aprobado para el periodo 2006-2012 por parte de la administración de Zapatero con el fin de dismantelar el sector en unos 12 años -el 2018 era el año fijado para la reconversión y desaparición definitiva del sector- y en los recortes aplica-

dos para este año en dicho plan por parte del gobierno del PP que conllevaron la desaparición del 64% del montante total, incumpliendo así los acuerdos y decidiendo unilateralmente hundir en la miseria más absoluta a las poblaciones mineras de Asturias, León, Palencia y Aragón.

El gobierno y la patronal hace tiempo que han apostado por el combate directo contra la clase trabajadora y ya no están dispuestos a seguir con las políticas de paz social, que en el caso de los mineros se compraba con los planes del carbón y con prejubilaciones muy por encima de la media, comparado con otros sectores industriales. En el caso del carbón, las cúpulas sindicales promovieron las revueltas mineras (a principios de los años 90, en 1998 y 2005), para forzar negociaciones en las que se arrancaban planes mineros. Es precisamente por esta razón que el gobierno del P P,

bajo el pretexto de controlar el déficit presupuestario, no ha tardado ni un año desde el inicio de su legislatura para presentar batalla a uno de los sectores más combativos y militantes de la clase obrera. La actitud hipócrita del gobierno del PP haciendo ver que la malversación de los fondos mineros no tiene nada que ver con ellos y sus ataques a los mineros tachándolos de subvencionados y vividores es totalmente inútil para tapar sus intenciones que no son otras que a través de los ataques a los mineros, machacar a toda la clase trabajadora del estado español.

La lucha minera ha recuperado tradiciones de lucha y las ha vuelto a mostrar al resto de la clase trabajadora casi como novedosas, aunque hayan estado allí toda la vida y en el caso de Asturias forman parte de su propia historia, los ejemplos de Octubre de 1934, la huelga minera de 1962 o todos los conflictos en Naval,

¿Qué han supuesto los planes del carbón?

Los planes del carbón se han ido aprobando desde los años 90 cuando se inició el proceso de reajuste que debía acabar con el sector de manera paulatina y reconvertir los puestos de trabajo en la mina en otros pertenecientes a otro tipo de industrias. A lo largo de este periodo se ha constatado que los planes del carbón se han ido prorrogando cada vez que la clase obrera minera enseñaba músculo y que las partidas presupuestarias se han destinado a cualquier cosa menos a crear alternativas de empleo con una prolongación en el tiempo mientras

han ido desapareciendo los empleos en la minería hasta representar menos del 10% del total de trabajadores que había en el año 1991. Según las cifras aportadas por el Diario La Nueva España en el artículo "La Minería, de la opulencia a la anorexia" (11/06/2012) vemos que el total de cotizantes al régimen especial de la minería en la seguridad social ha pasado de 45.212 personas a solamente 4.000. Dicho artículo calcula en 3.000 los empleos creados por las distintas subcontratas de la minería y la existencia de unos 30.000 empleos in-

directos actualmente. La producción ha pasado de 20 millones de toneladas a 8,5 millones veinte años después. Otra cuestión presente durante los últimos veinte años ha sido la creación de nuevos empleos en las zonas en que se ha desmantelado la minería. Por un lado, se han destinado partidas presupuestarias en los distintos planes del carbón para financiar las prejubilaciones de aquellos que salían de la mina con la edad suficiente. Por otro lado en los planes mineros hay otras partidas destinadas a construir infraestructuras y por otro lado nuevas fuentes de ocu-

pación. El resultado ha sido la transferencia de fondos públicos a manos privadas debido a la acción conjunta de los empresarios del sector representados por Carbunión, las distintas administraciones públicas y las cúpulas sindicales del SOMA-FITAG (UGT) y de CC.OO., el fracaso de gran parte de las iniciativas industriales alternativas a la minería (ALAS, Rioglass, DIASA, etc...) y un reguero inacabable de obras en desuso e infrautilizadas como museos mineros, o algunas inacabadas como el Parador Nacional de Turismo en el Valle de Laciana (León). Entre la población de

las comunidades mineras esta situación de falta de expectativas y desempleo se ha ido salvando con la emigración de la juventud (Asturias ha llegado a tener crecimiento demográfico negativo en los últimos años) y con el sustento económico aportado por los trabajadores de la mina y de la siderurgia (ENSIDESA, Duro Felguera, etc...) ya sean en activo o prejubilados que en muchos casos suponen un colchón económico incluso para varias generaciones de una misma familia. Sin duda un equilibrio muy precario como para que no estalle periódicamente.

Duro Felguera o Hunosa están ahí y son testimonio de estas tradiciones de lucha. Entre las más destacables está la extensión de la solidaridad internacional con la participación de mineros británicos y alemanes que han recordado que la condición de clase está por encima de todo, la recuperación de las cajas de resistencia como herramienta básica para sostener y ampliar el conflicto, la necesidad de estar organizado sindicalmente y la extensión del conflicto al resto de la comunidad. Aunque sin duda el factor más importante que ha predominado ha sido la convicción mostrada por los trabajadores de la minería que en todo momento han tenido muy claro que sin minas no hay futuro en las cuencas mineras y que el puesto de trabajo es la única fuente de sustento de trabajadores y trabajadoras y se debe defender con uñas y dientes. Precisamente, todo lo contrario a lo que han supuesto las relaciones laborales en los últimos 15 años donde el pacto social y el

dejarlo todo atado a la buena voluntad de negociaciones opacas y sin participación activa de la clase trabajadora ha traído resultados nefastos.

Paradójicamente, la mayoría de los mineros – quienes además gozan de una elevada afiliación sindical – se encuadran sindicalmente en el SOMA-FITAG (UGT) y en CC.OO. Este hecho no ha impedido que hayan protagonizado la lucha sindical más dura de lo que llevamos de crisis. La determinación en la lucha y el coraje mostrado por los mineros no ha faltado en ningún momento, si que ha faltado valor en las cúpulas de los sindicatos mayoritarios para unir todos los conflictos en el estado español y convocar una huelga general contra los recortes antisociales, la reforma laboral, los recortes en la minería y la represión que se ha instalado como única respuesta gubernamental contra las reivindicaciones en la calle.

A principios de agosto la dirección del SOMA-FITAG (UGT) y

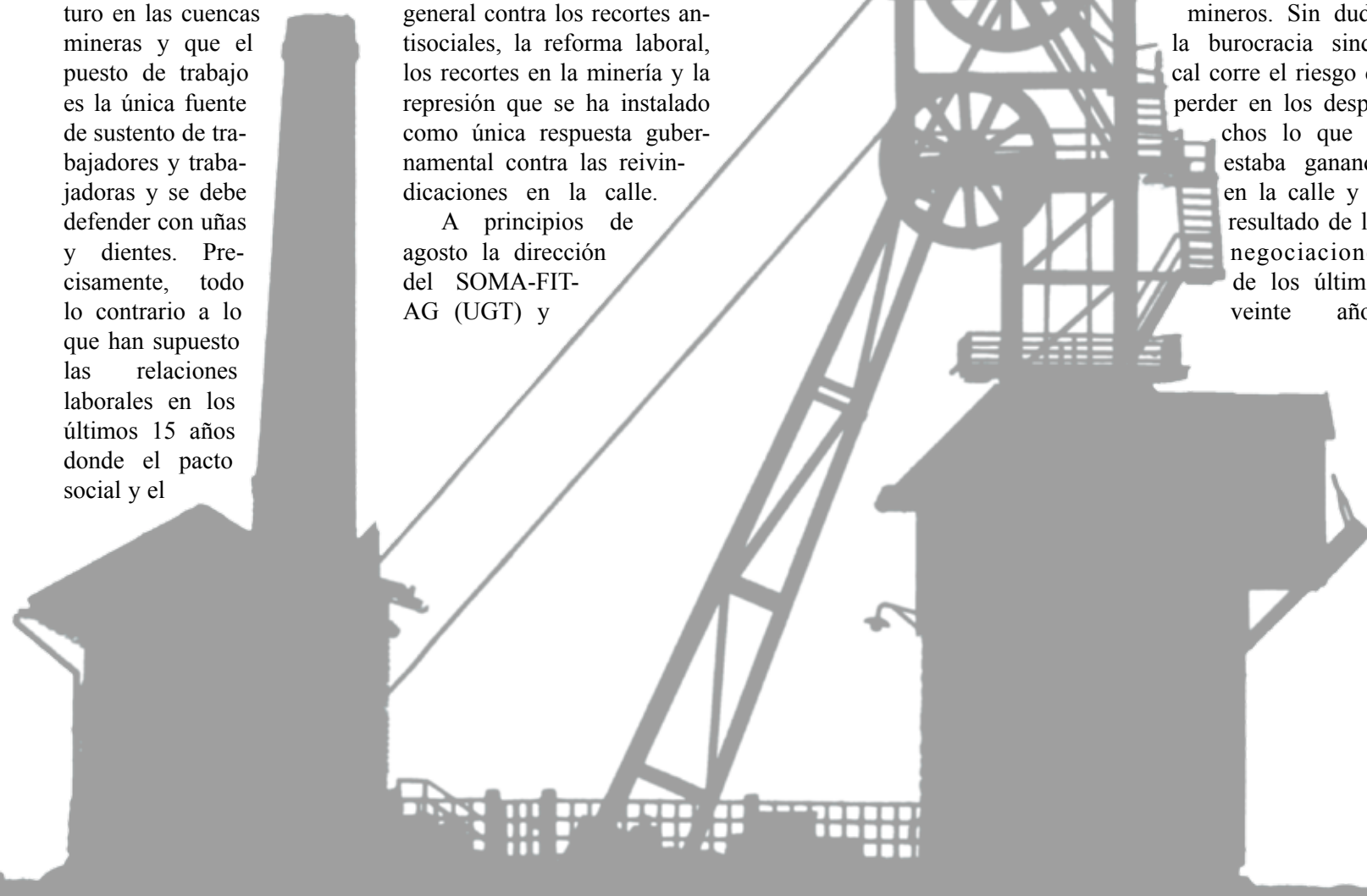
de CC.OO llamó a la vuelta al trabajo. Aunque desde algunos sectores de la izquierda sindical se habla de traición por ordenar la vuelta al trabajo sin haber conseguido nada, lo cierto es que el ambiente entre muchos mineros no es de derrota, más bien de prórroga en la lucha. No puede ser de otra manera, no se ha solucionado nada aun y las condiciones de vida en las comunidades mineras siguen

deteriorándose y todos los frentes del conflicto abierto. Lo muestra el hecho que se preparan nuevas jornadas de lucha en minas propiedad del Grupo Victorino Alonso en Leon tal y como se ha aprobado en asambleas recientemente convocadas para evitar los recortes salariales impuestos por las empresas mineras del capo de la minería Victorino Alonso. También está el conflicto alrededor de las toneladas de carbón de importación que se acumularon en el puerto de Gijón para especular y que en el momento en que se distribuyen a las térmicas están siendo objeto de ataques por parte de piquetes mineros. Sin duda, la burocracia sindical corre el riesgo de perder en los despachos lo que se estaba ganando en la calle y el resultado de las negociaciones de los últimos veinte años,

sólo ha traído el desmantelamiento progresivo de la minería y de la siderurgia. Por desgracia para ellos y muy especialmente para las comunidades mineras que han sido quienes han sufrido el desmantelamiento controlado de la actividad industrial en las cuencas es que ya queda poco que ceder. Los planes del PP para la minería y para el resto de la clase trabajadora es la atomización y reducirnos a la nada. Los mineros ya han plantado cara a estos planes, pero ellos solos no pueden, debemos ser más.

Última hora!!

El 27 de Agosto el personal de las explotaciones mineras de cielo abierto de UMINSA, propiedad de Victoriano Alonso, empezó una huelga indefinida por protestar contra un nuevo sistema de turnos de trabajo, que establece hasta 6 días seguidos de trabajo, lo que supone trabajar fines de semana y una reducción de 200 euros mensuales. El empresario leonés, que recibe el 44% de ayudas públicas a la producción de carbón, justifica esta reducción salarial y aumento de jornada por la delicada situación del sector. También ha anunciado el cierre de una explotación minera en Palencia. Los mineros han decidido secundar una huelga indefinida que supone la paralización de la producción y se ha extendido a CMC, también propiedad del empresario minero. Un conflicto que afecta directamente a más de 2000 personas en dos provincias distintas.

Opinió

Els boscos, un entorn natural protegit?

Eduard Bagué

L'incendi ocorregut a La Jonquera el passat 28 de juliol, en el qual es van cremar prop de 13.000 hectàrees de bosc va posar sobre la taula la necessitat d'un debat entorn els usos dels boscos i la seva gestió.

Un debat necessari, profund i interessant perquè implica -o hauria d'implicar-, qüestionaments estructurals de la nostra societat i la seva relació amb l'entorn. Em refereixo a coneixements locals, paràmetres i opcions econòmiques, etc.

Davant d'aquesta situació, l'anàlisi realitzat per la Generalitat es va centrar en detectar que mantenir els boscos nets de sotabosc i branques seques implica una inversió en recursos humans i econòmics elevats per part de l'administració pública, per tant, un problema, ja que en el context actual de crisi no es podria destinar aquest volum de recursos per tal de desenvolupar aquesta tasca. Així quedava llaurat el terreny per portar el tema cap al seu camp, en un exercici de fals debat i demagògia rutinari.

Resolució de l'administració

Durant les primeres hores de l'incendi, en diferents espais d'informació es donava la veu a experts en ecologia, medi ambient o biologia que transmetien les dades de la situació crítica dels fets i de l'estat dels boscos. Fins aquest estiu, a nivell públic, l'estat en el qual es trobaven els boscos, no s'havia tractat.

Però allò que hagués pogut obrir la veda al debat i la reflexió per part de la societat a partir dels incendis dels boscos, en poques hores va quedar tancat i resolt. Estava en l'aire la idea de "rendibilitzar el bosc", és a dir, convertir-lo en productiu.

La pregunta que es feien des de l'administració era, com mantenir a baix cost un patrimoni natural com el bosc?

Les respostes van ser d'una banda, una política social, que la majoria de la ciutadania veuria amb bons ulls com ho és signar un conveni entre el Departament d'Agricultura i el de Justícia per commutar penes de presó per treballs en tasques forestals¹, sense preocupar-se ni preguntar-se cap altra qüestió. Una mesura embolcalada en el discurs de la reinserció social, en els múltiples beneficis que això suposaria per als presos que s'acullin a aquestes tasques, alhora que es milloraria la societat, en aquest cas, un bé preuat, com els boscos. L'altra opció, proposada des del Govern de l'Estat va ser un "pla integral per pal·liar els danys ocasionats pels nombrosos incendis, que inclou l'ús d'aturats/des per ajudar a l'extinció o els treballs de recuperació per les catàstrofes naturals, on aquells aturats/des que no col·laborin en les tasques podrien perdre la seva prestació".²

Natura-cultura o paisatge?

Així doncs, en el calaix dels debats profunds han quedat qüestions com ara: quines són les funcions que han tingut els boscos dins el marc de la gestió comunal dels recursos? Com s'ha arribat a l'extrem de tenir uns percentatges de massa forestal desorbitats? Mentre al segle XIX a Catalunya hi havia un 50% de superfície agrícola i només un 18% de boscos, actualment la tendència s'ha invertit fins arribar al punt que la superfície forestal és del 64%.³

Tampoc s'ha fet un qüestionament públic de les polítiques conservacionistes materialitzades, generalment, en la figura dels Parcs Naturals i

el seu model capitalista, o els usos tradicionals dels boscos i la relació de l'activitat humana en el seu manteniment.

L'antiga activitat de les muntanyes ha estat substituïda pels espais protegits, estacions d'esquí i els museus sobre les formes tradicionals, una reconversió de l'economia, de subsistència a serveis. En molts casos la propietat comunal -on jugava un paper important l'ús comunitari del boscos- va quedar especialment afectada. Des del punt de vista liberal, les formes de propietat no privada resultaven ineficients, en canvi la seva liberalització contribuiria al foment de l'economia nacional. Els usos tradicionals del territori van ser considerats perjudicials i generadors d'erosió.

Aquesta percepció dels usos del bosc encara roman en els nostres temps, on només interessa mantenir una imatge destructiva de la relació de l'home amb el seu entorn. Des d'aquesta perspectiva cal protegir els espais naturals de l'acció humana. Però aquesta afirmació és una fal·làcia. La natura en estat pur no existeix. Sempre està intervinguda per diferents actors com fenòmens meteorològics, animals o la pròpia acció humana, que ni sempre ni a tot arreu ha estat destructora.

L'altre element de l'equació és el paisatge, entès aquest com l'àrea de la superfície terrestre que resulta de la interacció de factors geològics, biològics i humans.

Des de la vessant conservacionista es nega l'existència del paisatge i es promouen accions i polítiques de "protecció" com les implementacions dels Parcs Naturals. L'objectiu d'aquests és compatibilitzar, en la mesura del possible, les activitats humanes

amb la protecció del medi i del paisatge. Paradoxalment, els factors que van afavorir les polítiques de conservació, també van facilitar la implantació de complexos turístics.

No podem negar que vivim en una societat altament destructora amb l'entorn, fruit de tot un sistema econòmic que executa a partir del seu aparell polític i legal i que es regeix principalment per l'explotació. Treure el màxim benefici i créixer, per damunt de totes les coses, sense cap tipus de límit.

Dins d'aquesta lògica els danys col·laterals no mesurables econòmicament, no contenen i queden fora dels càlculs, així doncs, ens trobem desbocats en una relació amb l'entorn destructiva i sense fi. La fi la posarà l'esgotament dels recursos i el col·lapse derivat de l'estrès exercit sobre l'entorn.

Ara bé, això no treu que és una visió reduccionista, interessada i utilitària de la relació de l'home amb la natura i que per res del món, qüestiona l'arrel de la situació. Es limita a crear espais de natura que poden ser explotats -de fet es creen per ser explotats- amb plusvàlua. Això és, amb valor afegit. D'aquesta manera els Parcs Naturals resulta que han expulsat del territori l'economia tradicional de subsistència (majoritàriament agropecuària), de la que es desprenien usos que mantenien nets els boscos, com per exemple la pastura de ramats. Però inclouen un seguit d'activitats turístiques i de consum que també comporten un impacte erosionador de l'entorn. Són espais de regulació de les activitats que allà es desenvolupen però ni entenen, ni volen entendre quina és la relació que l'home pot tenir de forma respectuosa amb el paisatge. Promouen un seguit infinit

d'activitats de pràctica intensa dins d'una economia de mercat on es ven el patrimoni -natural i cultural- al consum exterior per fer diners amb el que es té.

Els Parcs Naturals són creadors de patrimoni natural, per tant, un producte de mercat per al consum. Són molts els casos i els testimonis de pagesos multats per dur a terme tasques directament relacionades amb la seva activitat, que fan un bé al bosc. La JARC en el seu comunicat exposava la situació de la pagesia i propostes per tal de fer front a la situació des de la seva pròpia activitat. Entre d'altres, exposaven que un ramat de 400 cabres és capaç de netejar 400 hectàrees de sotabosc a un cost que ronda els 160€ per hectàrea cada 4 anys, mentre que si aquesta tasca es fa amb mitjans mecànics o manuals el seu cost oscil·la entre els 1.000 i els 1500 euros per hectàrea cada 4 anys.

De tot això, el que es desprèn és que el resultat de totes aquestes polítiques conservacionistes que promouen la proliferació de la Natura en forma de boscos i espais "no alterats" es comença a fer palès: excés de massa forestal i manca de recursos per mantenir-la neta. En el seu afany per no generar desequilibris, el resultat que s'obté, és un desequilibri amarat d'intolerància i falta de diàleg i treball conjunt amb les formes pròpies i respectuoses de treball de cada territori. Davant dels fets, les autoritats continuen sense qüestionar-se l'arrel del problema i així, davant el reclament de la pagesia i les veus d'alerta dels experts, continuen sords.

1 Vilaweb, agost 2012

2 Público, 7 de setembre de 2012

3 Nota de premsa de JARC-COAG, agost 2012.

De Eurovegas a Barcelona World, no uno sino dos.

Oudi

Tras unos meses de incertidumbre sobre el destino final del mega proyecto, conocido como Eurovegas, a principios de Septiembre se han dado a conocer las distintas decisiones al respecto. El hecho de hablar en plural, no es ni más ni menos, porque finalmente serán dos los proyectos que aterrizarán en suelo peninsular ibérico.

En efecto, poco antes de la decisión del magnate norteamericano Sheldon Adelson, los catalanes eramos sorprendidos por las declaraciones del Presidente de la Generalitat, Artur Mas. En unas declaraciones amenazantes, afirmaba que las condiciones que se habían propuesto al magnate caducaban el 31 de Agosto, y que por lo tanto, el *govern dels millors*, pasaba a tener las manos libres para negociar con cualquier otro inversor. Dichas manifestaciones mostraban que el *President*, consideraba que el proyecto finalmente aterrizaría en suelo castellano.

Más sorprendidos fuimos todavía, cuando justo horas antes de la resolución del magnate, en una rueda de prensa ofrecida en el Palau de la Generalitat, se presentó un proyecto alternativo, el Barcelona World. Tal y como informa el semanario *La Directa*, el Barcelona World será una inversión alternativa a Eurovegas, que consistirá en un parque

temático que representará a seis potencias económicas: Brasil, China, Estados Unidos, Rusia, India y Europa), e irá instalado cerca del actual Port Aventura, en concreto cerca de las poblaciones de Vila-Seca y Salou (pueblos bastante castigados), y que abarcará más de 800 hectáreas.

A parte de la representación institucional, la rueda de prensa contó con la presencia de un consejero delegado de Veremonte (la empresa inversora) y un representante de Mediterranea Beach & Golf Resort, empresa filial de La Caixa, propietaria en gran parte, de los terrenos donde se instalará el complejo.

La presentación de este proyecto alternativo por parte de la Generalitat, fue acompañada a las pocas horas del anuncio por parte del magnate norteamericano de que Eurovegas finalmente aterrizaría en Madrid. Todo y que, distintas noticias de días antes ya indicaban que se había tomado una decisión, como por ejemplo el hecho de que unos 50 propietarios de terrenos en Alcorcón, reconociesen que Las Vegas Sands (grupo inversor del magnate Sheldon Adelson) se habían puesto en contacto con ellos. Aún así, no fue hasta el 8 de septiembre, cuando finalmente se hizo pública la decisión de Las Vegas Sands. Lo curioso de esta nota es que por una parte no incluye el destino concreto donde se construirá el mega complejo turístico, aún

reconociéndose estos contactos con los propietarios de Alcorcón, ni de donde se saldrá el dinero de lo restante en cuanto a la inversión.

Tanto en un caso como en el otro, la llegada de inversión económica, ha hecho que en más de una ocasión la presidenta de la Comunidad de Madrid, Esperanza Aguirre, repita hasta la saciedad que se harán tantas reformas legislativas como hagan falta para la llegada de Eurovegas.

Fenómeno que también ocurrió en Catalunya, donde el *govern dels millors*, también hicieron declaraciones similares. Estos cambios, aún y no ser públicos todavía, apuntan a una posible excepción a la hora de aplicar “la ley antitabaco” en las instalaciones del complejo, como a la posibilidad de rebajar los derechos de los trabajadores. Cabe recordar que las últimas declaraciones del magnate norteamericano, apuntaban a que no quería presencia de sindicatos entre los trabajadores, como ya ocurre en otros casinos de su propiedad, tanto en las Vegas como en los casinos de Macau, en China.

En definitiva, no uno sino dos mega proyectos turísticos ofrecidos al mejor postor, sin importar que tales inversiones vayan asociadas a creación de trabajo precario, destrucción del territorio, facilidades fiscales, no cuestionamiento de si es un proyecto energicamente viable, etc. En efecto,

Proyecto d'Eurovegas als terrenys d'Alcorcón.

Proyecto de Barcelona World.

Catalunya y Madrid pasan a ser territorios puestos en bandeja de plata a grandes inversores, personajes que por cierto son bastante oscuros, a modo de aquella expresión popular: “bueno, bonito y barato”.

Lo peor en estos casos es la impotencia con la que se siente uno/a, cuando cuestiona estos proyectos en un contexto como el actual. Como tenemos la tasa de paro de más de 25%, es como si se tratase de delito, debatir sobre proyectos de tal envergadura. Estamos en un momento en el que todo vale.

Da igual si para ello, eliminamos derechos de trabajadores y trabajadoras, si permitimos fumar dentro del recinto construido, si damos a inversores ventajas fiscales a tutti pleni (cabe recordar que

el sindicato de técnicos de hacienda, Gestha, ya se había posicionado en contra de este proyecto por lo que supondría en materia fiscal), etc.

Todo vale cuando nos referimos a la creación de empleo, las élites políticas y los empresarios consiguen que lo que interesa a unos pocos (y sobretodo a sus bolsillos) pase a ser interés general, véase caso Eurovegas, el al corredor del mediterráneo, la MAT (la línea de muy alta tensión) etc.

Por ello es necesario una oposición frontal a proyectos de tal envergadura y repensar la salida de la crisis no desde una perspectiva neoliberal, sino social, teniendo en cuenta las necesidades de las personas. Porque no todo puede valer.

Quien es Enrique Bañuelos?

Nacido en Sagunt. El 2007 apareció en la revista Forbes como el 95º hombre más rico del mundo. Icono de la burbuja inmobiliaria en el estado español. Propietario de Astroc, su inmobiliaria, que protagonizó un crack bursátil por el cual sus ex socios se querellaron contra él. Durante el proceso, se estableció en Brasil, caracterizándose, tal y como informa la revista *El Triangle*, por inflar proyectos que, posteriormente, perderían fuerza hasta que los abandonaba. Una vez archivado el recurso de los ex socios, Bañuelos vuelve al Estado Español para presentar un mega proyecto como es el de Barcelona World.

Quien es Sheldon Adelson?

Propietario norteamericano de distintos casinos por todo el mundo. Es la octava persona más rica de los Estados Unidos, ligado al Partido Republicano por su ideología ultraliberal y colaborador en la campaña de Mitt Romney, candidato republicano a las presidenciales de 2012. A partir del 2003 empieza a invertir en la compra de casinos en Estados Unidos, pero también en Macau y Singapur. Es propietario del diario gratuito Israel HaYom, el primer diario más leído en Israel. Sionista y cercano a Benjamin Netanyahu. Según informa el diario *El Triangle*, el magnate está bajo sospecha del Departamento de Justicia de los Estados Unidos por supuestas prácticas irregulares en Macau, en concreto por una presunta violación de la Ley de Prácticas Corruptas en el extranjero y por mantener conexiones con el crimen organizado.

Anàlisi

Del “Que se vayan todos” al “Ningú ens representa”

L'Argentina del corralito el 2001 i l'Espanya de la crisi perpètua del 2012 s'assemblen massa per a obviar les lliçons que ens ensenya la Història. Amb l'exemple del que va passar fa deu anys, busquem plantejar-nos preguntes obertes al voltant de les alternatives al discurs de la crisi. *Què pot passar a partir d'ara? Com afrontar un hipotètic crack econòmic en forma de corralito o sortida de l'euro? Quines iniciatives es podrien dur a terme i quins reptes organitzatius i de coordinació caldria afrontar, amb la idea d'anar més enllà que a Argentina? Com reacciona l'establishment polític amb la intenció de perpetuar-se i recuperar de nou el poder?*

Sergi

Sovint les persones polititzades i activistes ens preguntem quin seria el resultat d'una revolució social, o apuntant alt, el d'una revolució. Evidentment l'anàlisi de la societat en que ens trobem és el punt de partida per imaginar el que podria passar. Actuem i formem part d'una població adoctrinada en la democràcia parlamentària i en la política representativa, amb unes relacions econòmiques tramades en base a la propietat privada, el consum i el crèdit. A més l'Estat del Benestar, que fins al moment havia garantit uns mínims de protecció en salut i educació, paulatinament és desmantellat per les forces del mercat. Caldria afegir una profunda crisi econòmica fruit dels cicles inherents al capitalisme, que de retruc fa trontollar tots els valors en que es fonamenta la nostra societat, incloent la confiança en la classe política per resoldre els problemes. Són doncs unes condicions prèvies molt semblants a les de l'Argentina del corralito⁰, un país que s'emmarca en el que anomenem forma de vida occidental, on durant els anys 1999-2003 es va viure un aixecament popular contra aquesta situació i que té el seu punt de màxima confrontació a finals de 2001, quan es derroca el govern del moment. En els mesos i anys posteriors van emergir centenars de projectes autogestionats i una consciència social de que calia portar una vida política.

A) QUÈ VA CONDUÏR AL 19 I 20 DE DESEMBRE de 2001

Argentina no viu en absolut en el socialisme, però la qüestió social és present en el debat públic i sovint és el poble or-

ganitzat qui porta la batuta. El despertar d'una societat adoctrinada sota la repressió brutal de la dictadura (1976-1983), i adormida per una democràcia parlamentària -oficialment República Federal- de tall europeu, es va produir tot just fa 10 anys. Tota una generació que no havia viscut el “Proceso de Reorganización Nacional”, va veure com la democràcia i els seus tres poders actuaven de la mà dels agents econòmics per desmantellar la indústria i l'Estat del Benestar que havien dotat a bona part de la població d'un nivell de vida confortable¹. El cop de gràcia a la credibilitat dels polítics va ser retransmès per la televisió a tot el país quan, durant els dies 19 i 20 de desembre, es va veure a la policia utilitzant els mateixos mètodes que els militars colpistes alhora de reprimir una població sublevada, sense perspectives de futur i sovint amb fam.

-Economia i Estat durant els anys 90 a Argentina

Els successos que es van produir a les grans ciutats argentines durant aquests dos dies, especialment a Buenos Aires, on per pressió popular es va assolir la fita d'expulsar a un president, van ser la culminació d'anys d'externalització de les responsabilitats de l'Estat i de l'absolutisme dels grans empresaris i banquers. Aquest procés que va començar la dictadura, va ser perfeccionat en democràcia especialment amb Carlos Menem -president de l'executiu durant deu anys-. Amb l'aplicació reiterada de les receptes neoliberals auspiciades pel Fons Monetari Internacional (FMI) el sistema financer argentí va entrar en fallida. Les privatitzacions d'empreses² i mitjans de comunicació públics, la desregular-

ització econòmica, la supressió d'impostos i la paritat dolar-peso van acabar generant una situació insostenible amb un augment del 300% del deute extern. La flexibilitat laboral i l'augment de l'atur van fer la resta. La fugida de capitals durant tot el 2001 i el bloqueig bancari dels comptes corrents de la classe mitja a principis de desembre van causar el pànic entre la població que va sortir als carrers, va assaltar botigues i va anar als centres de poder de l'Estat i de l'economia a rendir comptes: el Congrés, les seus del Citibank i el Santander, o la residència presidencial van ser atacades. La repressió va ser implacable: 39 morts sols a la ciutat de Buenos Aires en dos dies. L'enfrontament, els saquejos, les barricades i l'assalt frustrat a la Casa Rosada, seu del poder executiu, van obligar a mostrar una part de les forces amb les que compta l'Estat per eliminar qualsevol intent de ser derrocat pel poble.

Així conceptes com deute extern, desindustrialització, concentració de capitals en poques mans, especulació financera van ser aplicats i viscuts a l'Argentina a la dècada dels 90 i principis dels 2000, de la mateixa manera que han estat la recepta quotidiana en el conjunt de les societats occidentals durant els últims anys. Una mena d'experiment traslladat posteriorment a una escala molt més gran. Se'n

van extreure grans beneficis econòmics, a costa evidentment de la destrucció econòmica d'un país.

B) QUÈ VA PASAR IMMEDIATAMENT DESPRÈS (2002 i 2003)

Tot d'experiències noves van sorgir i d'altres que ja s'estaven gestant abans del 2002 es van expandir enormement. Batxillerats populars, horts comunitaris, mercats d'intercanvi, ocupació de terres i d'habitatges, xarxes de suport mutu... Les assemblees de barri es van estendre arreu de les ciutats. Les experiències de coordinació van sorgir de la necessitat de sumar accions i compartir coneixements i pràctiques. El moviment “piquetero”³ organitzat per localitats vas ser en un principi l'agrupament de persones en situació d'atur per reclamar a l'Estat una feina digna (genuïna) i subsidis. La conjunció de diferents persones amb diferents oficis i inquietuds i el lligam amb el moviment de fàbriques recuperades va originar noves sortides més enllà de l'assistencialisme. Algunes persones van passar a treballar en fàbriques i empreses sense patrons⁴ que poc a poc anaven requerint llocs de treball. Altres s'unien per formar cooperatives als barris des de zero. Eren els anomenats tallers productius sorgits de la

pregunta bàsica que s'hauria de fer tot economista: Què necessitem produir per a viure? Amb el trencament del “19 y 20” es va passar de demandar a l'Estat (habitatge, treball, prestacions...) a autoconstruir i solventar autonomament les pròpies necessitats, sense que això impliqués deixar d'exigir a les institucions els drets que presumiblement garanteixen.

Potser el més destacable al capdavant va ser com des del neoliberalisme s'havia destruït la trama social, el vincle amb el veí o la companya de feina, i que arrel del “19 y 20” s'obrien un seguit d'espais i moments de reconstrucció d'aquests vincles afectius, productius, de celebració. En resum tot un seguit de processos populars que amb el temps han estat integrats per l'Estat o bé reprimits per aquest. Al cap de deu anys els participants i continuadors de les experiències que encara perduren es pregunten, va valdre la pena? Tenim el got mig ple o mig buit?. La politització es va dur a terme a marxes forçades per a la majoria de la població i el que es va aprendre encara persisteix.

C) DEL “QUE SE VAYAN TODOS” A “NINGÚ ENS REPRESENTA”

Els temps de gestació i d'explosió dels dos processos són diferents. Cal tenir en compte que l'espanyol tot just comença a arrencar i que l'argentí es troba a varis anys del seu inici, i ha passat per condicions socials canviants i actualment a l'expectativa d'una nova davallada econòmica. En el cas argentí trobem que els moviments socials van començar a gestar-se entre tres i quatre anys abans del 19 i el 20, moment en què tota la societat va caure a l'abisme i l'economia es va col·lapsar totalment. Davant l'absència d'un Estat que resolgués els problemes i la gestió quotidiana, i amb els

	Argentina 2001	Estat Espanyol 2012
Índex d'atur	18,3%	24%
Deute extern (privat+públic)	0,14 bilions de \$ (54% del PIB)	2,32 bilions de \$ (165,4% del PIB)
Fuga de capitals a l'extranger en els 12 mesos anteriors	29.913 milions de dòlars	163.000 milions d'euros

La comparativa de les dades macroeconòmiques de l'Espanya actual i de l'Argentina del 2001 és esfereïdora, i vist el que va passar allà hauria de fer córrer a qualsevol a treure els diners que li puguin quedar al banc. El fet diferencial -i que de pas aguditza la nostra agonia- és el context internacional. Per una banda Argentina era considerada com un país encara en desenvolupament i que podia caure sense afectar enormement els fluxos econòmics mundials. No hi havia cap crisi en marxa als països desenvolupats i era millor portar les inversions a d'altres llocs més rentables que arriscar a perdre-ho tot. Per altra banda actualment Espanya es troba en crisi, la mateixa crisi que afecta a tota l'economia mundial, i es una part prou important com perquè no es permeti la seva fallida doncs desencadenaria pèrdues monetàries i de confiança, més encara formant part de la moneda única europea.

WEBS de referència dels moviments socials a l'Argentina

- Barrios en pie
<http://www.barriosdepie.org.ar>
- Unión Asambleas Ciudadanas
<http://asambleasciudadanas.org.ar>
- Coordinadora de Organizaciones y Movimientos Populares
<http://www.compa.org.ar>
- Club del Trueque
www.autosuficiencia.com.ar
- Frente Popular Dario Santillán
<http://www.frentedariosantillan.org>
- Centro de Documentación de Empresas Recuperadas
www.recuperadas.org

Foto: Fugida de Fernando de la Rúa en helicòpter el 2001

capitals i empreses en fugida del país, la població va buscar referents organitzatius per tal d'articular la seva vida quotidiana, política, econòmica i cultural. Les organitzacions ja tenien persones formades (quadres militants), espais de trobada i dinàmiques grupals, que van haver d'assumir una gran quantitat de persones amb inquietuds i necessitats però sense cap mena d'experiència en relacions horitzontals o de lluita contra el poder. Reptes similars es van presentar en les acampades del 15-M, quan gran quantitat de gent es va apropar a un espai de debat i d'acció, que prenia com a principi l'assemblearisme. Amb una pre-estructura assajada ja en altres ocasions pels activistes més actius, no va ser difícil organitzar la vida quotidiana a la plaça, resultant més complexa la coordinació i les decisions polítiques de gran abast. De totes maneres només va ser un principi, un despertar i no tant un part. Es pot constatar això en que no hi ha hagut cap gran canvi en les estructures de govern, però si s'han ampliat les bases militants.

Es pot intuir un avantatge per al moviment espanyol en el fet de que el desmoronament de les estructures està sent més lent, això ens permet una organització més sòlida i una formació més conscient i profunda de les persones. En el cas argentí els esdeveniments es van precipitar i l'aprenentatge es va dur sobre la marxa amb carències de discurs i mètode que es van anar resolent amb el temps. Nosaltres tenim aquest temps, ja hem començat i ja ens hem mostrat com a alternativa, però no s'ha enfonsat el sistema amb lo qual no hi ha hagut un bolcatge massiu de forces i de legitimitat cap al moviment. Espanya no és un país perifèric per al capitalisme

com Argentina al 2001. Com ja s'ha apuntat, en aquell moment des del poder econòmic era millor deixar caure un país salvant les seves inversions prèviament, que reconstruir-lo. Per tant el pla d'Ella és mantenir Espanya en una situació de precarietat, escanyant però no ofegant, esperant que les coses millorin però sense perdre diners. Nosaltres creiem que la fallida és inevitable i que ja s'ha traspasat un punt de no retorn. La societat camina cap a l'empobriment acceleradament i l'Estat només pot fer que aquest sigui menys colpidor amb els pocs recursos de que disposa, mentre els poderosos es rearmen utilitzant tots els mecanismes polítics i econòmics oficials al seu abast. Per tant ens trobem bàsicament davant de dos escenaris possibles:

1) L'Estat i el Capital mantenen la seva posició de poder però amb una erosió constant de la seva credibilitat, obrint-se esclatxes per a la disidència, que ocasionalment el sistema podria reintegrar; (... similar a Grècia)

2) Hi ha un crack econòmic i l'Estat perd la iniciativa, les forces socials es bolquen a cercar vies alternatives a les oficials i els moviments que ja estan en marxa s'engrosseixen creant un contrapoder, que segons les capacitats i treball previ, pugui desafiar al sistema i crear una nova organització social, econòmica i política.

Entre d'altres aprenentatges que podem traslladar trobem la diferenciació i la unió. Les diferents lluites de classe dins una mateixa lluita. Una classe baixa molt empobrida, amb fam, analfabetisme, marginació i sense cap perspec-

tiva, fet que els porta a trencar els límits de la por donat que ja no hi ha res per perdre: són els *piqueteros*. Una classe mitja i mitja alta que veu els seus estalvis bloquejats i perduts arrel del *corralito* imposat pel govern. Són els del *cacerolazo*. Les dues classes, ambdues as-salariades o desposseïdes dels mitjans productius, s'alien per lluitar contra un mateix enemic, però quan l'economia torna a generar riquesa la classe mitja retorna al conformisme.

També els que ja lluitaven es van conèixer, els que buscaven lluitar van trobar referents dels que començar a construir, sense començar des de zero al desert històric que deixa a cada pas el sistema actual. No interessa que es coneguïn el passat, les victòries, els aprenentatges i els errors del proletariat en peu i combatent a l'autoritat. L'acumulació d'aquests coneixements i el fet de tenir una tradició i identitat pròpies sempre ha estat un perill.

El paper dels sindicats grocs (CGT Argentina... una mena de sindicat únic de l'època peronista) va ser nul en la confrontació. El dels partits i organitzacions de més a l'esquerra tampoc va ser preponderant ni van portar la iniciativa. Van sortir al carrer quan la població ja portava hores enfrontat-se amb la policia, i no tenien molt clar quin objectiu calia assolir en els moments decisius. La gent quan els veia deia "*Al fin vinieron! Dejen de hablar y peleen*". Aquest fet va portar a la seva deslegitimació (encara més) i van eixamplar la via autònoma, similar al que passa a l'estat espanyol amb CCOO i UGT.

Es va posar de nou a debat públic, i més endavant a judici, el procés repressiu dut a terme durant la dictadura, trencant amb el silenci institucional i reparant la dignitat d'aquells

que es van atrevir a oposar-se al règim. El referent de les Madres de la Plaza de Mayo va ser clau en la resistència els dies 19 i 20. Es va produir doncs un alliberament de forces d'antics lluitadors que no havien estat derrotats i que van demostrar que encara es mantien fidels als seus ideals emancipadors que s'emparellaven de forma natural amb els dels nous militants. Qüestionar al poder i els seus mètodes fins al punt de no deixar impune l'agressió també va marcar els límits que podria traspasar en un futur l'Estat (mai uns límits definitius, sempre en constant disputa). Es podria traslladar a Espanya la possibilitat de jutjar al repressor, al torturador i al buròcrata franquista, oportunitat que es perd a cada minut que passa i només restant recuperar la memòria de la lluita, tant durant la Guerra Civil, com durant la Dictadura, com en la Transició. I si som capaces almenys de rescatar els testimonis i experiències d'aquells anys ja haurem après que en cap moment la societat ha deixat d'organitzar-se i d'oposar-se als dictàmens verticals, buscant altres formes que nosaltres tenim el deure de continuar, de batallar en el temps present.

El saqueig es va donar abans, durant i després del "19 y 20", com a acte de desesperació des dels afamats, de por i previsió des dels una mica més acomodats i com a robari egoista i consumista per part d'alguns. Es podria parlar d'expropiació en aquests casos en quan es repartia i col·lectivitzava allò recuperat, d'altra manera només hauria estat un acte individualista permès pel trencament dels mecanismes de control, però que buscava l'enriquiment personal sense alterar les pautes distributives del sistema. Pod-

riem organitzar aquí el saqueig per tal d'abastir-nos de les eines, màquines i matèries necessàries per produir i construir la rereguarda? Seria una demostració de maduresa el poder marcar uns objectius, unes localitzacions, uns mitjans de transport per traspasar el major número possible de recursos del seu bàndol al nostre. Sempre i quan ells no fugin i ens permetin començar l'autogestió generalitzada de la producció i el consum.

Però el que encara no hem resolt i que queda com a reflexió final és com ens organitzem a nivell macropolític. Argentina no va ser capaç d'anar més enllà del fet local i els processos es van quedar curts en quant a una coordinació i una estructura que englobés tot el procés. No es va produir un assalt definitiu contra el poder, però si que es va crear una esclatxa prou gran per encabir-hi la llavor de la societat futura. Estem en el mateix procés i els reptes són múltiples, per tant, mirem els que ja han transitat part del mateix camí i no caiem en els mateixos errors: burocratització, partidisme, avantguardes, institucionalització i liderisme són i seran els majors obstacles.

0 Bloqueig econòmic decretat des de l'Estat que impossibilita treure diners en efectiu per evitar la fuga de capitals, només es permet el pagament amb xec o targeta de crèdit (ambdós usen diner fictici)

1 Argentina ha estat històricament un país de grans conquestes socials gràcies a una classe obrera molt organitzada al voltant del sindicalisme, especialment en la primera meitat del segle XX i posteriorment amb l'Estat paternalista de Juan Domingo Perón.

2 Aerolínia Argentina o YPF per part de Repsol en són els exemples més significatius.

3 Moviment basat en l'acció directa de piquets de carretera, que amb l'objectiu d'aturar els fluxos de mercaderies i de capitals, demanava millores socials concretes.

4 Ocupació de fàbriques en bancarrota o abandonades pels seus patrons, que els treballadors van tornar a engegar per obtenir un treball digne. Actualment en funcionament són un exemple per a la resta del món d'organització horitzontal i autogestionària. En són exemples destacats Ceràmicas Zanón o l'Imprenta Chilavert. Les fàbriques i empreses de serveis recuperades pels seus treballadors i treballadores, són una eina quotidiana davant el tancament i els acomiadaments. Els patrons advertits s'ho pensen dues vegades abans de retallar o vulnerar drets o llocs de treball.

Comunicació

25 anys de Ràdio Bronka a les ones

Radio Bronka

Radio Bronka nace en 1987 por iniciativa del MCC (Moviment Comunista de Catalunya). Es un momento álgido dentro de los movimientos sociales y de las luchas vecinales en Nou Barris, de las que podemos recordar algunas acciones como el secuestro de un autobús para conseguir transporte público en 1974, la ocupación de la fábrica de asfaltos para crear el Ateneu en 1977, la protesta por la cobertura del 2º cinturón, las movilizaciones OTAN NO, el "asalto" a la comisaría de S. Andreu en 1987, entre otras. La 1ª asamblea constitutiva la forman también las asociaciones de vecinos del barrio, el Grup de dones de 9barris, Mili-KK, Col·lectiu Nicaragua y el C. de Joves de la Prosperitat, entre otros. Las primeras emisiones se realizaron con un emisor auto-construido de tan solo 40 vatios. La antena era un dipolo circular ajustado al 92.3 FM colocado en un palo de 3 metros, situado en el terrado de un edificio del barrio.

Uno de los momentos destacables de entonces es el gran seguimiento radiofónico de la huelga general del 14 de diciembre de 1988, donde se anuncian piquetes falsos para despistar a la policía; con llamadas telefónicas, emisión durante todo el día, y realizando

el seguimiento en las manifestaciones y piquetes.

La primera coordinadora y el devenir libertario de Radio Bronka

En 1989 se creó la 1ª Coordinadora de Ràdios Lliures y se elaboró un proyecto para solicitar una frecuencia para las RR.LL que fue denegada.

Tras este periodo, las luchas vecinales decayeron con la implantación del "estado del bienestar" y la supuesta consolidación de la democracia. El MCC se fusiona con la LCR (Lliga Comunista Revolucionaria). No funciona y quedando "huérfanas" las iniciadoras del proyecto, lo abandonan. La radio siempre ha sido un reflejo de la lucha en la calle y sufre su 1ª crisis importante, pero alguien no tiró la toalla, y consiguió que un puñado de jovencitxs se encapricharan con la radio. Con ellos, poco a poco, la radio toma un carácter cada vez más libertario. En esta nueva etapa, desde la radio, se emprende una gran campaña contra la represión derivada de las olimpiadas de Barcelona 92. También en ese año se decide, de forma asamblearia, cerrar la radio durante un mes y replantearse el proyecto por la falta de compromiso más allá del propio programa.

En 1994 se aprueba la (Ley de Ordenación de telecomunicaciones) y todas las RRL

de la coordinadora, entre ellas Radio Bronka, se autoinculpan por incumplirla. Acaba el año con la disolución de la 1ª Coordinadora de RRL.

El hostigamiento a las RRL, el pan de cada día

Ninguna de las RRL hemos escapado del hostigamiento por parte de las radios institucionales y comerciales, que cuentan con más medios y menos escrúpulos, pisándonos la frecuencia y obligándonos a desplazarnos en el dial.

En el caso de Radio Bronka, en el 1999, fue Catalunya Cultura (ahora ICat FM). Se fue a hablar con la Generalitat que propuso la migración al 99.00 FM. Se les pidió un compromiso por escrito que vieron innecesario de formalizar.

Parece que todo va bien hasta que en 2004, RNE (canal Todo Noticias, ahora Radio 5), se sitúa en el dial, pisando a Radio Bronka. Todo lo "pactado" con la Generalitat, parece ser papel mojado y se desentienden del problema. Después de fuertes acciones de protesta, movilizaciones y transistorada incluida, llenas de tristeza, se buscó otro dial. La segunda catástrofe fue que, por discrepancias internas en la radio, un grupo numeroso abandona el barco. Con ellos marcha la posibilidad de emitir desde el Carmelo y se perdió también la cobertura de toda Barcelona. Pero el barco sale a flote.

En el 2004, Radio Bronka se puede sintonizar en la zona norte de la ciudad. Aunque Radio Bcn Latina pisó la frecuencia, se habló directamente con ellos. Se recuperó la franja. En diciembre de 2010 pactamos con PICA la utilización de medio dial, para poder llegar a toda Barcelona, pero Mola FM/Amb2, una radio comercial sin licencia y con buenos padrinos en la administración,

se situó en el mismo dial que PICA, tapando la emisión.

En 2011 se reactiva la coordinadora de RRL (PICA, Bronka, Contrabanda, RSK, Linea IV y, más tarde, Radio Bala) para hacer frente común, no ser silenciadas y poder llegar más lejos.

25 Aniversario

Llegamos a este año, 2012 y nos podemos felicitar porque Amb2 FM ha dejado de emitir en el 96.6, estamos celebrando 25 años de existencia muchas batallas se han librado y seguimos aquí, realizando una imprescindible función de contrainformación, y en ocasiones también de manera conjunta con otros medios libres y alternativos, como ha sido el caso de las últimas Huelgas Generales, dentro de la Agencia29.

Gracias al trabajo de algunas compañeras de la radio, próximamente se editará un libro con la his/herstoria de R. Bronka. Esperamos y estamos convencidas de que celebraremos muchos años más; y, parafraseando a dichas compañeras, en los anales de nuestra historia dejaremos escrito que en 2037

En Radio Bronka estamos de celebración. Cumplimos 25 años y como en todo proyecto autogestionario, hemos vivido muchas etapas, con sus altibajos, sus victorias y sus crisis, de las que hemos salido, en gran medida, reforzadas.

Creemos firmemente en la necesidad de expresarnos con independencia, confrontar de manera radical toda relación social de dominación y mostrar alternativas que silencian los mass media, públicos o privados, que están al servicio del poder. Reivindicamos cada uno de los puntos que definen a las radios libres como radios no profesionales (entendiendo que la comunicación no debe ser un medio de lucro), asamblearias, autónomas, sin publicidad, participativas y al servicio de la

"se realizó masiva celebración del 50º aniversario de Radio Bronka en el colectivizado Espacio Goldman (antiguo Palau Sant Jordi)".

comunidad. Es por ello que Ràdio Bronka ha estado implicada en las luchas sociales de Barcelona, como vocero de colectivos diversos, de carácter reivindicativo en general, con la intención de mantener una visión crítica, contracultural y de claro rechazo al partidismo jerárquico.

Hemos crecido con el proyecto y son muchas las personas que han pasado por él haciéndolo posible. Algunas siguen, otras ya marcharon, otras se han incorporado recientemente y quedan todas las que vendrán. Es por ello que Radio Bronka es un proyecto vivo y depende de las ganas que le ponemos, de lo que queremos y sabemos hacer en cada momento. La radio es un esfuerzo colectivo, y es un triunfo de todas el que continúe y siga con ganas.

CONTRABANDA FM

22 anys lluitant per un dial lliure

Ernest Majaras

Contrabanda FM començà a emetre en proves el desembre de 1990 per establir-se un mes més tard en el 91.0 de la FM de Barcelona, dial que 5

anys després hauria d'abandonar amb la creació de COM Radio.

22 anys després segueix emetent (ara també per internet) i lluitant per generar un espai comunicatiu alternatiu a les ràdios públiques i comercials. Tot i néixer anys després del moment

d'explosió de les ràdios lliures a Catalunya, Contrabanda es defineix com a tal en contraposició a altres definicions i etiquetes com el de "ràdios comunitàries" o "tercer sector de la comunicació" que aparentment podrien ser sinònims però que obliden l'esperit horitzontal i no professional d'aquestes iniciatives.

En tot aquest temps, a més d'haver mutat com a col·lectiu amb el pas i l'esforç de difer-

ents persones i col·lectius, Contrabanda FM, igual que la resta de ràdios lliures, ha patit múltiples amenaces: la mencionada ocupació del dial per part de la COM, continues interferències d'emissores pirates (comercials sense llicència), multes per incivisme per part de l'Ajuntament i darrerament l'amenaça de tancament del seu centre emissor.

A l'espera de veure com evoluciona aquest darrer con-

flicte, l'emissora continua convençuda que les ràdios lliures segueixen sent una eina vigent i que és necessari lluitar pel dret d'emissió en l'espectre radioelèctric. Per això, recordem que és un espai obert a la col·laboració i la participació activa de tothom. Podeu informar-vos de com fer-ho a la recentment renovada web <http://www.contrabanda.org>.

I escoltar-nos al 91.4 de la FM de Barcelona i rodalies.

Feminisme

La Gran Alianza

Aurembiaix

En el mundo comunicativo hay dos premisas que deberían ser básicas: la libertad de expresión y el derecho a la información. Por otro lado, el poder utiliza todas sus herramientas para que dichas premisas no se cumplan. Hay muchas formas de censurar la información que pueden pasar mas desapercibidas a la sociedad y que a la vez resultan mucho mas efectivas. Por ejemplo la autocensura, la intimidación, la uniformización de la información o la concesión de generosas cantidades económicas a cambio de una fidelidad absoluta.

Ejemplos de esta forma tan ruin de creación de opinión la observamos día tras día en las relaciones entre el poder y el mundo comunicativo. El Departament de la Presidència de la Generalitat concedió el pasado año 8'9 millones de euros al grupo empresarial Grup Godó de un total de 12'6 millones de presupuesto en concepto de subvenciones a distintas empresas de comunicación.

Cuando en rueda de prensa se preguntó sobre este hecho al portavoz de Convergència i Unió, Francesc Oms rebatió que contribuían a la solidificación y mejora de la lengua catalana en los medios. Lo cierto es que 8'9 millones de euros dan mucho juego para "hacer país".

Aunque este hecho puede parecer ya muy propio de la casta casposa de Convergència, la obtención de gratificaciones económicas a cambio de lavados de cerebros en masa no es únicamente un ejercicio que realice CiU. Ya en tiempos del tripartito se podía observar la difusión gratuita del diario El País en la mayoría de universidades públicas. Cambio de gobierno, cambio de publicación. De un total de 173.000 publicaciones del diario La Vanguardia, 57.200 son distribuidas de forma gratuita. Hoy en día se puede encontrar no solo en las facultades de toda Catalunya, también en los trenes de Ferrocarrils de la Generalitat i Rodalies Renfe, hospitales públicos, el Zoo de Barcelona o el Parc del Tibidabo.

La gran dinastía mediática Godó obtuvo un beneficio total de 7.216 millones de euros en 2011, un 30% menos que en 2010. Podríamos pensar que quizá por eso el gobierno se dispuso a ayudar mediante dichas subvenciones a la empresa si no fuera porque todo a punta a que el motivo es bastante más complejo.

Todo grupo de poder necesita un cinturón mediático que domine y conduzca a la masa. En el caso de CiU este hecho ya se produjo

un poco antes de su fin de ciclo de descanso. Mientras estaban en la oposición y planeaban la vuelta a "la casa gran" y como si de un intercambio de cromos se tratara, la promesa de una buena gratificación en caso que ganaran llevo a que los principales pilares de información política del Grup Godó: La Vanguardia, 8tv i Rac1 pusieran en funcionamiento el engranaje. Y funcionó. Ahora han obtenido su gran recompensa, su trozo del pastel. La información esta todavía más contaminada si cabe y la libertad de expresión y derecho a la información cada día mas lejos.

Podríamos pensar que esta tarea de des-informar ya la realizan los canales públicos que. Lo cierto es que este hecho sigue siendo así. Pero si tienes la posibilidad de comprar otro conglomerado que además de ser líder de audiencia, tiene el privilegio de no deber cuentas a nadie más que a su propio beneficio; ¿porque no?. Además, para el Govern, tener que lidiar con el resto de grupos parlamentarios sobre el control de Tv3 le resultaría más laborioso.

Si comparamos esta situación a nivel estatal, el Partido Popular ha conseguido con un real decreto su propósito. En época de Aznar ya se elaboró su propio cinturón mediático con Antena3, Onda Cero o el diario El Mundo. Ahora era necesario ir un poco más allá. El pasado mayo el Congreso de los Diputados dio luz verde al real decreto que permitía nombrar a dedo al director de RTVE y gobernar la corporación.

En esta simbiosis entre poder y comunicación también vemos como los casos de transfuguismo son presentes en ambos lados. Un buen ejemplo es la renovación de 8tv. El conductor por excelencia del programa matinal de Tv3 en anteriores etapas, Josep Cuní, ahora realiza lo propio en la cadena privada. Con el han migrado todo su séquito de profesionales de la des-información. Podríamos pensar que por lo menos ahora no lo pagamos nosotros, pero como vemos con la gratificación de 9 millones de euros, resulta que seguimos alimentado a toda la casta.

Parece ser que en lo que a medios de comunicación se refiere lo privado cada vez va adquiriendo una estructura de financiación más pública. También representa una doble vertiente de información homogeneizada ya que se dispone del medio público y privado. De este modo, la información pasa de ser una herramienta más de libertad a una forma de instrucción. Con lo sencillo que resulta contar a la gente lo que sucede a la gente, y como nos complican la vida.

La violencia estructural contra la mujer y lo femenino

Efectivamente, la violencia estructural patriarcal se da aún cuando podría parecer que están garantizados los derechos de aquellxe que tienen un rango inferior, al ser identificades en mayor o menor medida con el género femenino y con les menores.

Los derechos, como decía Alexandra David-Néel: "[...] si las reivindicaciones se expresan en las formas llamadas legales, se tratará, en tal caso, de un mero permiso que lxs que reivindican solicitan a una autoridad determinada, a la que reconocen el derecho de corresponder a su reivindicación o de rechazarla, siendo esta reivindicación un signo de dependencia." Son una mera concesión, que sirve para evitar un cuestionamiento más radical de las estructuras vigentes.

Efectivamente, la izquierda pretende mostrar la despenalización del aborto como garante de la libertad de las mujeres, y esto no necesariamente es así. Ya que para que las mujeres puedan ejercer su liberad tienen que disponer de las condiciones mínimas necesarias, sin sentirse coaccionadas por esa violencia estructural que evidencian unes y otros, y esto no es así. Desde mi punto de vista, las mujeres deberían poder decidir ser madres o no serlo antes o después de haberse quedado embarazadas, sin estar condicionadas por lo que otros (entorno social, expectativas del modelo socioeconómico vigente, etc.) esperan de ella, sino por lo que ellas verdaderamente desean, aunque inevitablemente condicionadas por las circunstancias personales más o menos favorables para ello.

Evidentemente, esto no se soluciona legislando (ni penalizando ni despenalizando), sino promoviendo un cambio cultural profundo, y atacando esa estructura patriarcal que ejerce violencia contra la mujer; la legislación lo único que hace es fijar más aún el orden patriarcal mediante la represión y el paternalismo (derecha) o, en cierta medida, mediante la inadvertencia de la coerción sociocultural existente y el proteccionismo (izquierda).

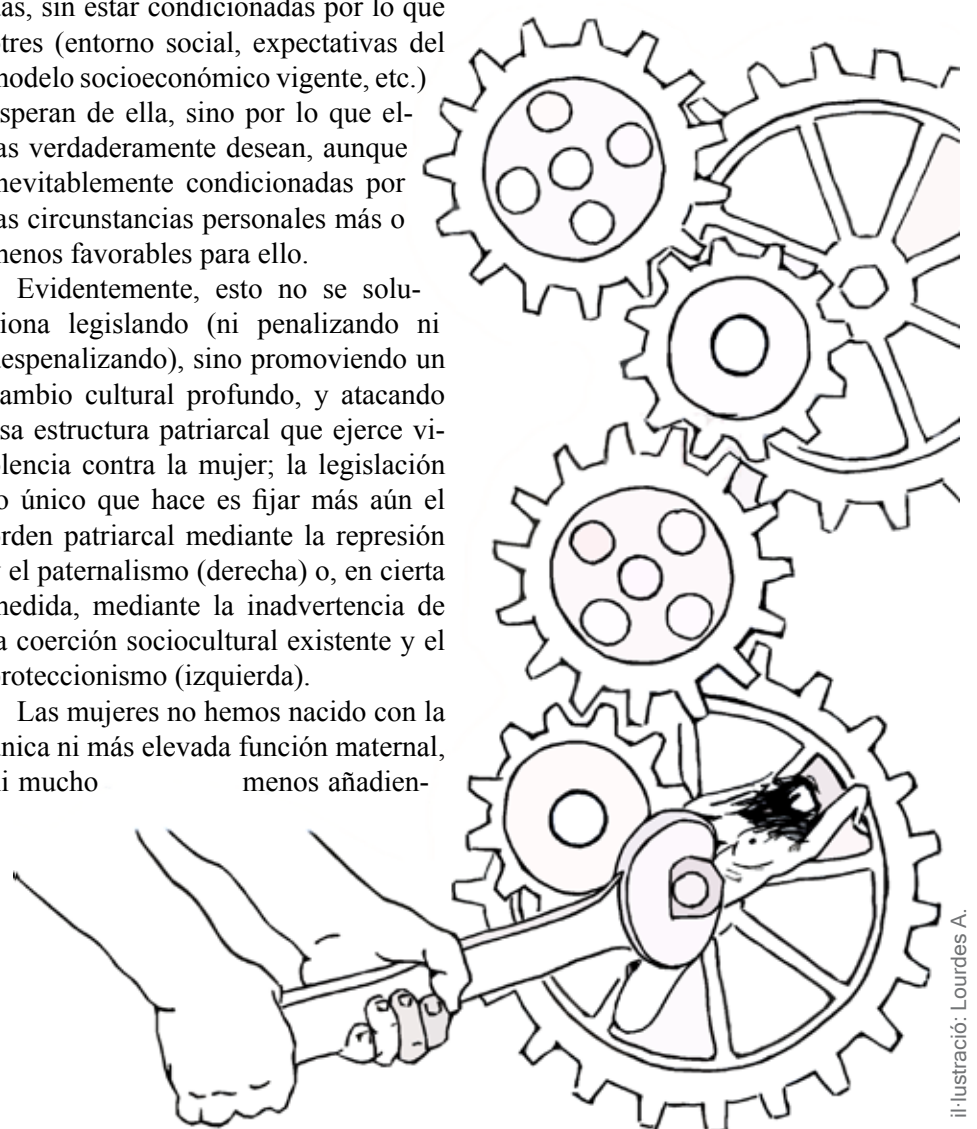
Las mujeres no hemos nacido con la única ni más elevada función maternal, ni mucho menos añadien-

do cometidos como 'pareja de' u objeto deseado, en plan servil; pero tampoco deberíamos tender a la masculinización y la renuncia a nuestra propia identidad, ni a favorecer el matricidio (sobre todo la ruptura del vínculo materno afectivo incondicional con le hije).

Las mujeres deberíamos negarnos a parir para la guerra, pero también a parir para la revolución. La maternidad es un fin en sí mismo no un medio para lograr un objetivo político o militar o cualquier otro, que pretenda instrumentalizarla y responder a los intereses y necesidades del Estado, de la Autoridad, del Patriarcado, del Hombre, del Capital, de la Propiedad, de las Creencias, de la Razón (así con mayúsculas), de la transformación social o de la Sociedad vigente; o de cualquier otro referente. Pero, tampoco deberíamos renunciar a ella por ninguna de estas razones, ni por imposición patriarcal paterna cuando se es menor de edad.

No obstante, en un mundo patriarcal que genera destrucción y miseria, con una organización socio-política-económica basada en la dominación, la propiedad y el egocentrismo, además de la superpoblación humana, no es de extrañar que se tienda a la masculinización de la mujer, el aborto, el rechazo de la cultura matrística y el matricidio.

Combatamos la violencia estructural directamente sin buscar falsas soluciones.

Entrevista

Arte contra la tortura

Hace unos años, en Barcelona ciudad, se reunió el G8 para hablar sobre la Globalización capitalista del mundo. Las cúpulas de los 8 países más colonizadores del planeta se reunían para seguir tejiendo su sistema de empobrecimiento global.

Cientos de miles de personas de todo el mundo y de un amplio abanico de ideologías se reunieron en la ciudad condal, para denunciar el avance de este sistema de codicia sin límite. Sindicatos, ONGs, partidos políticos, colectivos autónomos, personas a nivel individual salieron a la calle. En ese contexto, detuvieron a Sergio LD, compañero acusado de un sinfín de hechos por los cuales fue torturado.

Para denunciar las torturas sistemáticas que emplea el sistema contra lxs trabajadorxs, un grupo de compañeras decidieron hacer una obra de teatro. Tenemos la oportunidad de hablar con varias de sus participantes.

S.O: Para denunciar estos hechos habéis decidido hacer una obra de teatro contra la tortura, ¿Qué aceptación ha tenido?, ¿En qué lugares la habéis podido representar?

ACLT: La aceptación ha sido muy buena, la gente que vio en directo la obra salía encantada, no sólo nos lo decía sino que veíamos las caras de emoción, sus lágrimas y sus risas. Era especialmente emotivo cuando alguien del público conocía a Sergio directamente, era familiar o había vivido en sus propias carnes una situación similar.

Hemos representado la obra en muchos pueblos y ciudades del Estado Español, tanto en la calle como en locales, salas, festivales,

etc. Con quien contactábamos para realizar la obra o quienes nos llamaban para ello. Solían ser grupos, movimientos sociales y personas que ya sabían sobre la problemática de la tortura policial. Resulta difícil hablar abiertamente del tema que nos ocupa, la mayoría de la gente piensa que son prácticas que sucedían anteriormente o bien en otros países, pero no en nuestra sociedad “democrática”.

S.O: El teatro siempre ha estado presente en los movimientos libertarios, aunque actualmente no son muy habituales, ¿Por qué el teatro?, ¿Por qué Torturadx?

ACLT: Bueno, como ya

hemos apuntado un poquito en la pregunta anterior, la primera barrera a la hora de intentar difundir lo sucedido era el tema en cuestión. La tortura policial es un tema “incómodo” (porque estás cuestionando todo un sistema) pero al abordarlo de manera teatralizada consigues el mismo o mejor efecto pero con medios diferentes. Además cuando la gente nos decía lo que había sentido al verla o simplemente podíamos apreciarlo en sus caras, constataba nuevamente que el teatro, como el arte en general, es capaz de generar en las personas una serie de emociones diferentes a como lo puede hacer simplemente leyendo un artículo.

Torturadx es eso, nació como fruto de la amistad y del cariño hacia Sergio unido a la rabia y la impotencia de lo que le había sucedido a él y a tanta gente que no puede gritarlo bien alto.

S.O: ¿Qué os ha aportado la obra a nivel personal y colectivo?, ¿Y al público?

ACLT: Este proyecto nos ha aportado muchas cosas a todos los niveles. A nivel personal ha sido enriquecedor porque fue algo surgido de la nada. Nosotr@s tuvimos la idea, hicimos el guión y la representamos, otr@s hicieron el escenario, luego otr@s nos ayudaron con la grabación del DVD, después con los subtítulos y finalmente la distribución. En definitiva fue una lección de superación a nivel personal, es decir, comprobamos que siempre se puede hacer más.

El proyecto Arte Contra la Tortura lo componen y lo han compuesto muchas personas pero siempre ha

habido un núcleo de personas fijas. Hay que tener en cuenta que el grupo desde sus orígenes nació heterogéneo en cuanto al grado de experiencia teatral, al grado de conocimiento de Sergio y grado de “politización” o “militancia” de sus integrantes. Esto en ocasiones era bueno y en otros momentos no tanto, pero de una manera u otra hemos aprendido muchísimo. Porque aunque haya habido idas y venidas en cuanto a participantes, sabíamos a donde queríamos ir y por qué lo hacíamos.

Este proyecto se enmarca dentro de la campaña de solidaridad con Sergio, por lo que era muy estimulante ver que éramos parte de su apoyo directo y que a través de ello le ayudábamos a “digerir” un poco más lo que le había sucedido, especialmente al ver que ya no estaba tan solo como al principio.

Y ¿lo que le ha aportado al público nuestra obra? pues no sabríamos qué decirte, eso se lo tendríais que preguntar a ell@s. Según lo que nos contaba alguna gente se podría decir que ha contribuido a concebir otra forma de “hacer política”. Había quienes antes de ver la obra no sabía que existía el teatro social o teatro del/la oprimid@, es decir, formas diferentes de transmitir, difundir y denunciar.

S.O: En la “democracia” en la que vivimos, si no nos informamos, parece que la tortura y el asesinato no existan, o sea algo del pasado. Pero nada más lejos de la realidad, los propios datos oficiales son escalofriantes. ¿Qué tuvieron que vivir las personas detenidas durante el G8, y en concreto en Barcelona?

ACLT: Si, efectivamente los mecanismos de poder hacen posible que todos los hechos o bien se nieguen o bien se invisibilicen. Así que cuando “se les escapa de las manos” y la opinión pública se hace eco de alguna noticia de tortura, el gobierno intenta hacer ver que es algo aislado y cosa de un policía que no sabía lo que hacía, pero la realidad es bien distinta. A través de informes especializados como el del Relator de la ONU en diversas ocasiones, Amnistía Internacional o La Coordinadora para la Prevención y Denuncia de la Tortura-CPDT, podemos certificar que la tortura es una práctica sistemática, especialmente en “su terreno” como pueden ser las cárceles y las comisarías.

Algunas de nosotr@s estamos y hemos estado durante todos estos años al lado de Sergio, llevando junto a él el proceso judicial, con l@s abogad@s, la familia, en la campaña de difusión y todo eso. Por lo que si ya antes éramos conscientes de lo que sucedía, ahora más.

S.O: ¿Podéis explicar un poco el proceso que hubo contra Sergio y en qué situación se encuentra actualmente?, ¿Cómo se forma el grupo posteriormente?

ACLT: Como bien habéis explicado en la introducción, Sergio fue uno de l@s más de 100 detenid@s durante las manifestaciones multitudinarias ocurridas en Barcelona contra el capitalismo y sus miles de formas, representado en este caso por la cumbre del G-8. Durante la manifestación del sábado 16 de marzo del 2002, es detenido por 4 policías de la Brigada de Información de la Policía Nacional. Es torturado tanto física como psicológicamente durante su traslado y comisaría. En septiembre 2002 interpone una querrela criminal contra la Policía Nacional por torturas y trato vejatorio que pasó de juicio de faltas a delito por orden de la jueza. En 2005 salió su escrito de acusación donde se enfrentaba a una acusación de casi 7 años de prisión y una multa de 30.000 euros que le pedía la acusación particular (CCOO, Fincas Corral, Banco Sabadell) y el Ministerio

TORTURADXS**ARTE CONTRA LA TORTURA**

!!!Nuevo DVD-TEATRO y CD-MÚSICA!!!

Grabación de la obra de teatro estilo cortometraje, recopilatorio con grupos musicales cuyas letras giran en torno a la represión y libretto informativo sobre el caso de Sergio L.D., resalado en la manifestación antiglobalización de BCN en 2002. El dinero que se recaude de la venta de los DVD's (a 7 euros cada uno) se destinará íntegramente para pagar la multa.

Contacto DVD's: arteconlatortura@gmail.com

Más información sobre el caso: www.klinamen.org/conlatorturapolicial

Lo encontrarás en Madrid en Potencial Hardcore, Local Anarquista Magdalena, Librería La Malatesta, C.S.O.A La Casika y en la plaza Tirso de Molina los domingos en el Rastro en los puestos Veganismo es Respeto y Víctimas del Progreso. Para otras ciudades contactar por mail.

Fiscal, donde La Caixa, Banca, BBVA, Banesto y Viajes Transglobal, reclamaban responsabilidad civil. Después de varios intentos de juicio y de retirarse del proceso la mayoría de las entidades, el juicio se celebra finalmente en 2007 condenándole a 2 años y 9 meses de prisión y una multa total de 15.000 euros. Actualmente está en la calle pero sigue esperando el veredicto del Indulto. El juicio contra los policías finalmente se cerró hace poco por presiones políticas y de la propia Policía.

El grupo se forma en 2006 como parte de la Campaña de Solidaridad con Sergio.

S.O.: ¿Cuáles han sido las mayores dificultades a las que os habéis enfrentado?

ACLT: Quizás lo más duro fueron los pocos medios con los que contábamos, en el sentido que teníamos que compaginar nuestras vidas con salir prácticamente todos los fines de semana a algún lugar del Estado, a veces hacíamos funciones viernes, sábado y domingo en distintos lugares o eventos, todo esto durante casi 1 año y medio. La verdad es que

fue bastante desgaste físico y emocional, porque además como hemos dicho antes, algunas de nosotras estábamos también en la campaña de difusión del caso de Sergio.

S.O.: ¿Qué es lo mejor que os ha pasado realizando la obra de teatro?

ACLT: La complicidad con la gente, ver la reacción que suscitaba la obra en ell@s, observar sus caras, escuchar lo mucho que les había gustado y en general la solidaridad con Sergio. También, por supuesto, haber ayudado a Sergio y todo lo que supone compartir un proyecto así con las compañeras que formábamos parte del grupo.

S.O.: Habéis grabado la obra, y la vendéis junto a un disco de música. ¿A qué se debe esta iniciativa?, ¿Qué más formas de autogestionaros habéis tenido?, las detenciones siempre acarrear muchos gastos, ¿Qué habéis hecho?, ¿Habéis editado algún material o buscado otras formas de autogestión?

ACLT: Después de casi un año y medio representando-

la, vimos que esa era la mejor forma de seguir el proyecto, es decir, difundiendo el caso de Sergio y denunciando la tortura policial en general.

La manera de financiarnos es bien conocida en el mundo de la autogestión, realizamos fiestas y conciertos solidarios, camisetas, mecheros, pegatinas y demás.

S.O.: ¿Qué diferencias apreciáis entre grabarlo, en formato mediométraje y la obra de teatro?

ACLT: Sin duda, algo que te da el teatro que no te da otro medio es una comunicación tan directa con la gente, es increíble el poder que tiene el teatro en este sentido. Pero claro, grabarlo resulta más cómodo a nivel de difusión, además a nivel artístico tiene elementos que son más difíciles de hacer en teatro, como por ejemplo ciertos elementos audiovisuales que son más complicados realizarlos en teatro de calle.

S.O.: ¿Dónde se vende el vídeo o cómo se puede conseguir el vídeo?

ACLT: El video se puede pedir directamente al

email: artecontralatortura@gmail.com y nosotr@s corre-mos con los gastos de envío.

También se vende en muchas distribuidoras autogestionadas de distintos lugares del Estado Español. Esta es una buena opción porque así apoyas a otro proyecto muy valioso como es el de una "distri".

S.O.: ¿Qué diríais a la gente que también le apetece hacer teatro de denuncia o de crítica social, pero no sabe por dónde empezar?

ACLT: Que se animen sin problemas porque es una forma increíble de comunicar, transmitir y llegar a la gente. No hay que tener miedo a los inicios, forman parte de todo el proceso y el aprendizaje a todos los niveles es estupendo.

S.O.: ¿Queréis añadir algo más que no hayáis dicho?

ACLT: Quisiéramos agradecer nuevamente a toda la gente que hizo posible la obra de teatro, especialmente a todas las amigas que han actuado y hecho posible el teatro: las que empezaron con nosotr@s haciendo el guión y representando pero

luego no pudieron seguir, a las que se incorporaron más tarde y a las que han permanecido desde el principio. Sin todas y cada una de vosotras, este bonito proyecto nunca hubiera sido posible.

A los Centros Sociales donde hemos representado; a quienes hicieron posible el video, nuestra gente de cámaras, luces, sonido, etc, a la gente de la Barraka-Mortalaz, a nuestra increíble directora Anita; a Dunka por sus traducciones; a La Cizalla Acrata por los subtítulos; a M. Salamanca por sus guapísimos dibujos; a los Ceris por los decorados tan curados; a los grupos de música que aparecen en el CD y otros que no los hemos podido incluir pero siempre nos han apoyado; a las personas cercanas y no tan cercanas de todo el Estado que nos han ayudado durante este tiempo. A nuestras familias por intentar entender todo lo que estaba sucediendo y aunque a veces no lo conseguían, siempre han seguido apoyando.

Y por supuesto un abrazo especial a toda la gente, sea de donde sea, que nunca deja de luchar.

ORTO

Revista Cultural de ideas Ácratas

Suscripción
España 12 euros. Internacional 15 euros

Redacción
Passatge Riu Congost, 5-7 baixos - 08917 Badalona
Apdo. de Correos 322 - Barcelona
e-mail: info@revistaorto.net

cnt

Órgano de la Confederación Nacional del Trabajo

C/ Juan Bravo, 10-12 Local
47005 Valladolid
www.periodicocnt.org
redaccion@periodicocnt.org

---

distribuidora **anarquista**

www.nodo50.org/elgrillolibertario
elgrillolibertario@nodo50.org

EL GRILLO

LIBERTARIO

Samarreta i llibre anti-nuclears

25 anys després de Txernòbil, les conseqüències d'aquell accident nuclear es pateixen no només a Ucraïna sinó a tota Europa. Segons les estimacions actuals, seran centenars de milers les víctimes de Txernòbil durant els propers anys. Recentment, es va tornar a produir el malson nuclear al Japó, alliberant-se fins i tot majors graus de radioactivitat. I

mentrestant, els grups de poder del sector volen allargar la vida dels reactors vells i construir-ne de nous. És hora d'exigir la fi de l'era nuclear i un desmantellament amb garanties de totes les centrals.

Des del Sindicat de Tarragona hem reeditat el llibre "L'error nuclear" (de Carles Julián Roig, ed. revisada 2011) i alhora, hem editat una samarreta anti-nuclear.

La samarreta és disponible en màniga curta per home (S, M, L i XL) i també, entallada de màniga curta per dona (S, M i L). En color negre, estampada en groc. La samarreta es ven al preu de 4 Euros, i inclou el llibre, de regal. Podeu adquirir la samarreta i el llibre, enviant un e-mail a: tarragona arroba cnt-tgna.org

Retalls de la nostra història, recuperant la memòria col·lectiva

Félix Carrasquer

4-11-1905

(Albalate de Cinca, Huesca)

7-10-1993

(Thil, Francia)

Pablo M.

Una de les primeres preguntes que ens vam fer alhora d'enfocar les presents línies era per què hauríem de fer una biografia d'en Félix Carrasquer i, sobretot, com fer-ho sense caure en el joc de les idolatries i en l'error de la idealització de la nostra història. Per aquests motius, entre d'altres, voldríem centrar-nos més que en la vida del company Félix, en la seva obra per parlar des de la experiència viscuda pel mateix, d'algunes de les facetes de la transformació social antiautoritària que va agitar tant el poble català com l'aragonès.

Alhora de parlar de la Guerra Civil espanyola i la mateixa revolució social, centrem la nostra atenció en aquells processos de col·lectivització, les institucions polítiques que es van generar, els fronts de batalla, entre d'altres aspectes però sovint no tenim present un altre camp que la revolució social també va agitar, el camp pedagògic. Apropar-nos a la figura de Carrasquer ens obre tot un camp d'estudi inèdit

sobre tots aquells avenços en el terreny de la pedagogia de signe antiautoritari.

La figura de Félix Carrasquer pren una especial rellevància quan enfoquem la nostra atenció en el desenvolupament de l'àmbit pedagògic. Félix, conjuntament amb d'altres companyes, van desenvolupar tot un seguit de projectes pedagògics alternatius, tant a l'Aragó com a Catalunya. Concretament, podem observar el desenvolupament de "la agrupación cultural" a Albalate de Cinca, el projecte de l'escola Eliseo Reclus al carrer Vallespir (1935) a Barcelona i, posteriorment, l'Escola de Militants d'Aragó, la qual, per múltiples motius relacionats amb el desenvolupament de la Guerra Civil i l'avanç de la contrarevolució al bàndol republicà, es va haver de traslladar a diversos indrets de l'Aragó i Catalunya.

Un dels aspectes que ens pot sobtar és com van poder dur a la pràctica una de les màximes pròpies de l'anarquisme, la combinació del treball manual amb l'intel·lectual de tots els individus per tal d'evitar així la pròpia especialització i la generació d'una nova classe privilegiada en un futur. Així com l'eliminació real de la figura autoritària del professor/a i dels sistemes tradicionals "d'avaluació" del sistema escolar, donant màxima prioritat a la llibertat d'elecció i cooperació de les mateixes joves. Donat que la majoria dels treballs monogràfics, que van poder desenvolupar les joves, es van perdre al final de la Guerra Civil, ens trobem amb una enorme dificultat de poder analitzar en profunditat aquest procés d'innovació pedagògica. És per això que memòries com les de Félix Carrasquer ens resulten d'un gran valor per fer-nos una idea de com es desenvolupa sobre el terreny pràctic.

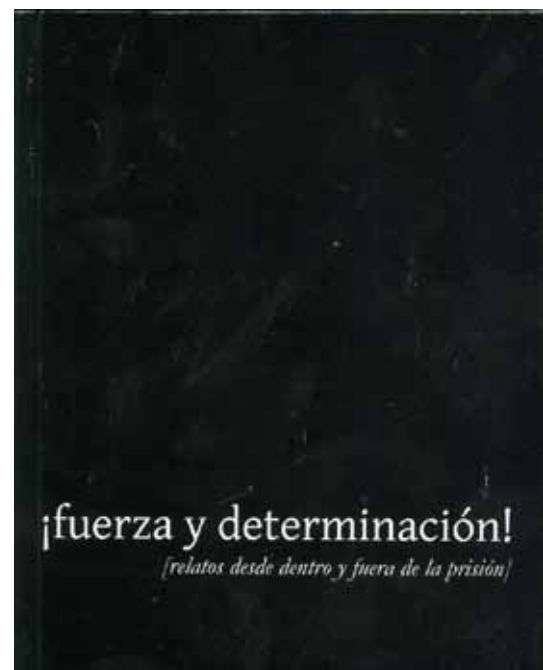
A través de les obres "La escuela de militantes de Aragon" i "Una experiencia

de educación autogestionada" podem estudiar el model pedagògic antiautoritari empleat als diferents projectes. Una de les múltiples virtuts que podem observar de l'obra d'aquest autor és l'anàlisi pedagògic que realitza, escrit des de la primera persona, basat, principalment, en les experiències viscudes. En aquest sentit, sense caure en idealitzacions banals, Félix ens mostra aquelles dificultats i avenços amb que van topar, així com els dubtes i incerteses que generaven els seus mètodes.

També cal aclarir, que tot i que només esmentem en aquest article la vessant pedagògica de Carrasquer, el mateix va desenvolupar un paper important en l'organització i participació, de forma directa i indirecta, del moviment de col·lectivistes de terres de l'Aragó. En d'altres dels seus títols podem veure estudis sobre les col·lectivitats d'Aragó, "Las colectividades de Aragon. Un vivir autogestionado", i la defensa del model d'autogestió front els models autoritaris, "¿Marxismo o autogestión?".

Per finalitzar aquest breu article voldríem afegir que creiem que és de vital importància recuperar la nostra memòria històrica com a moviment polític transformador. Els processos d'autogestió que podem estudiar al voltant de la Revolució Anarquista de 1936 no són processos aïllats en l'espai i el temps, aquestes llavors no van aparèixer del no res ni es van perdre en el temps. Processos polític - socials com els viscuts arrel del *corralito* d'Argentina o els iniciats ja a les terres gregues ens fan connectar de nou entre les experiències viscudes per companyes fa 80 anys amb les actuals. Aprenem dels errors per saber encetar de millor manera el futur i, sobretot, recollim la lluita de les companyes del passat per a transformar la nostra realitat present.

Salut i anarquia

Aina Asín i
Mijail Vlássof

Sempre és difícil, quan et proposen i acceptes escriure en una secció de cultura de qualsevol publicació, decidir el tema del primer article o ressenya. No sabem si és perquè sempre ens ha preocupat o perquè està a l'ordre del dia, però, aquest cop ho hem tingut clar: la repressió. Aquesta que si no acaba en mort com estem veient en els últims mesos, moltes vegades acaba en presó, pretén neutralitzar i eliminar la voluntat crítica dels col·lectius opositors mitjançant la coacció i la limitació de les llibertats públiques.

Qui parla avui dels presos? Ens ho pregunta el llibre ¡Fuerza y determinación! Relatos desde dentro y fuera de la prisión, recull que intenta donar-li veu a aquest col·lectiu. Una veu que moltes vegades encara els portarà més problemes i càstigs institucionals per atrevir-se a no baixar el cap, com el regim FIES a Espanya o el sistema ADX a França. Tortures físiques i psicològiques que busquen la submissió. Aquest llibre és un intent de donar veu als sense veu. Però sense transformar-la mitjançant un portaveu. Són els presos els que parlen amb les seves pròpies paraules. Paco Ortiz, Gilbert, Amadeu Casellas, Javier Caramel, Daniel Ramírez, Giorgio Eduardo Rodríguez, entre d'altres. La complicitat dels que estan a l'altra banda del mur, L'experiència de Radio ELO, gent que es cartreja amb presos, accions directes, gestos solidaris amb una lluita,

que és de totes, o així hauria de ser.

Però aquest cop també hem volgut fer referència a la repressió que pateixen les famílies de les persones preses. I quina millor explicació que la que ens dona el documental En quart grau de Meritxell Guardia, Aranzazu Sanchez, Berta Gonzalez, Helena Clos i Marta Mestre. En 29 minuts tenim la visió de Mariana, mare de Rodrigo Lanza prè des de fa 5 anys degut al muntatge policial 4F i la visió de l'Anna, parella d'un noi pres des de fa 4 anys.

Les realitzadores es pregunten: els murs i les reixes acaben a la presó? I a mida que el film avança ens donem comte que el sistema penitenciari trenca no només la vida de les persones preses si no que també castiga al seu entorn més proper. Són els familiars (i normalment les dones) les que porten tota la sobrecàrrega que suposa tenir a un familiar o una persona estimada a la presó. Les famílies pateixen igual siguin famílies de presos polítics o de presos comuns. L'estigma de criminal repercuteix als familiars, la insensibilitat per part dels funcionaris, l'impediment del contacte físic amb les persones que estimes, els escorcolls a cada visita, fan que aquestes persones sofreixin un grau que fins ara no estava catalogat. El quart grau.

El llibre el podreu trobar a las distris i llibreries alternatives i el documental el podreu aconseguir en les pròximes setmanes a l'Espai Obert i al Banc Ocupat del barri de Gracia de Barcelona. A internet es podrà mirar a la web de la tele.cat.